Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 66. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го БЕРЕЗНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, MARCH 24, 1979 No. 66. VOL. LXXXVI.

Знайдено матеріяли до історії соборности України з 1919 року

Ванкувер (ОУПС). — Під час свого тут перебування, проф. Яр. Рудницький знайшов два документи в приватному архіві Ф. Богдана, що торкаються справи соборности України, проголошеної — як відомо — актом злуки 22 січня 1919 року. Обидва документи — це письма „Міністра Галицьких прав" Уряду УНР з липня 1919 року; в одному з них, датованому 20 листопада 1919 року подається до відома „розв'язання Міністерства Галицьких Справ" за підписом Ів. Топольницького „за Директора Департаменту". З обох документів зроблено фотостати для архіву Інституту С. Петлюри при УММАН, залишивши оригінали в збірці Ф. Богдана.

Все ж немає сумніву, що словник Гумецької й співробітників матиме свій вплив на дальший розвиток української лексикології. Багато скористає з нього й „Етимологічний словник", підписаного, що досі користувався матеріялом „Історичного словника" Є. Тимченка. Як відомо, цей словник сконфісковано було в 1930 роках м. ін. і за те, що він обхоплював матеріял Київської Руси. Виданими залишилися тільки слова на букви А — Ж. Публікуючи систематично рік за роком (від 1962 року свій етимологічний словник, підписаний дійшов у 1978 році власне до букви „Ж". Новий історичний словник допоможе йому, хоча частково продовжувати працю, включаючи його матеріял із XIУ — XУ ст. За вчаснішим матеріялом треба буде таки звертатися до словника І. Срезневського, чи інших словників, хоча власне його повинен мати „словник староукраїнської мови".

Що на цей сумний факт, якого не можна заперечити, скажуть київські кацики від української мови: Белодед, Русанівський, Жлуктенко?

Гарвардський полуденок в Клівленді

Клівленд, Огайо (Комітет ФКУ). — У неділю, 1-го квітня ц. р., в авдиторії церкви св. Володимира — 3425 Маріонкліф, Парма, Огайо, відбудеться святочна, родинна, але одночасно й всегромадська зустріч українців Клівлендської громади, що її господарі того прийняття назвали — Гарвардський Полуденок.

Імпрезу влаштовується з приводу 10-річчя встановлення українських студій в Гарвардському університеті та для підкреслення того радісного факту, що повні жертвености та ідеалізму зусилля багатьох соток найкращих українських людей, не зважаючи на труднощі та перешкоди, увінчались непроминаючим успіхом: в процесі розвитку української науки створено нову творчу епоху.

Ця зустріч — теж для вислову вдячности та пошанування доброчинців—воздержників української науки та для заохоти й мобілізування дальшої підтримки українських студій в Гарварді.

На прийняття загостять небуденні й визначні гості: Надія Світлична — борець за права людини, за права й волю України; академік Омелян Пріцак, світового маштабу вчений, неструджений творець та керівник Українського Гарварду; ре-

(Закінчення на стор. 5)

„Молода Думка" виступить у Філядельфії

„Молода Думка" філія в Асторії під час проби

З нагоди „Міжнародного Року Дитини", Філядельфійський Музей Мистецтва запросив „Молоду Думку" дати два концерти в цьому музеї у неділю, 17-го червня ц. р. Ідучи назустріч гідному зарепрезентуванні української пісні у цьому музеї, діти з філій Мангаттену, Асторії, Йонкерсу і Ньюарку візьмуть участь у цьому виступі.

Програма складатиметься із двох частин — хорового концерту і дитячої опери Недільського „Чарівний Перстень". Хором диригуватиме Станислав Косів, при фортепіяні Уліта Ольшанівська. Сольоспіви опери підготовляє Наля Мирошниченко, а хореографією займається Рома Прийма-Богачевська.

Орися Гевка, референтка зовнішніх зв'язків 98-го відділу СУА в Філядельфії постаралась про цей виступ „Молодої Думки".

У Мюнхені появилась книжка „Поезія з-за колючих дротів"

Мюнхен. — Тут із видавництва „Шлях перемоги", минулого року надруковано книжку п. з. „Поезія з-за колючих дротів" — слово репресованих Москвою українських поетів із передмовою д-ра Степана Галамая, який, між іншими, так клясифікує твори в цій збірці: „Ніби велике мережане намисто, так ця збірка творів з-за колючих дротів проміниться сяйвом мистецьких образів, що віддзеркалюють невичерпне багатство переживань переслідуваних в'язнів, сповнених ніжного чуття, туги за рідними, за друзями, прагнення зажити вільно, достойно, чесно та по-лицарськи".

У цій 183-сторінковій збірці поезій, на обкладинці якої є ілюстрація Шевченківського вітражу у вестибюлі Київського університету ім. Шевченка (згодом знищеного совєтською владою), що його в 1964 році виготовила Алла Горська, разом із Панасом Заливахою, Людмилою Семикіною та Галею Севрук, знаходиться також 12 світлин творців „з-за колючих дротів". Біля окремих збірок поезій — поруч подано біографії таких поетів, як: Валентина Мороза, Івана Світличного, Євгена Сверстюка, Василя Стуса, Ірини Сеник, Стефанії Шабатури, Зіновія Красівського, Олекси Різникова, Михайла Осадчого, Михайла Масютка, Михайла Луцика, Остапа Невідомого. Крім цього накреслено дві сильветки мистців цієї доби — Панаса Заливахи та Алли Горської.

Тайван відмовляється від розмов з Китаєм щодо участи в Олімпіяді

Льозанна, Швайцарія. — Представники Олімпійського комітету на Тайвані відмовились від зустрічі з представниками спортового союзу Китайської Народної Республіки в справі спільної участи у XXII-ій Олімпіяді, яка має відбутись в Совєтському Союзі в липні 1980-го року.

Таку зустріч був запланував голова Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК) лорд Кіллянін з метою знайти компромісову розв'язку складного питання участи Тайвану і КНР в Олімпійських Ігрищах. Раніше представники Олімпійського комітету на Тайвані були дали згоду на таку зустріч, одначе урядові чинники Тайвану заборонили їм брати участь у будь-яких розмовах з представниками КНР.

Комплікації в цій справі виринули після того, як КНР висловила бажання відновити своє членство в Міжнародному Олімпійському Комітеті та взяти участь в Олімпіяді в 1980 році. Комуністичний Китай був членом МОК-у від 1954 до 1958 року, але в Олімпійських Ігрищах участи не брав. Тайван виступає під своєю офіційною назвою Республіки Китаю, що підтвердило б існування „двох Китаїв". На це не погоджуються представники спортового союзу КНР, запропонувавши, щоб спортовці Тайвану виступали в рядах дружини КНР. Цю пропозицію тайванці відхинули, поставивши МОК у дуже скрутну ситуацію, як це підтвердив лорд Кіллянін, який плянує передати цю справу під розгляд екзекутивного комітету МОК. Існують можливості виключення Тайвану з МОК-у, або принаймні домагань, щоб ця країна виступала під іншою назвою. Деякі члени МОК-у можуть вказувати на прецедент виключення Тайвану з ОН з хвилиною допущення КНР і на зірвання дипломатичних зв'язків ЗСА з Тайваном після визнання КНР і встановлення дипломатичних зв'язків з Пекіном.

У 1976 році уряд Канади не допустив тайванської олімпійської екіпи на свою територію, зірвавши раніше дипломатичні зв'язки з Тайваном.

УНСоюз заанґажував Василя Данька на пост керівника продажу забезпечення

Джерзі Сити, Н. Дж. — Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу повідомляє, що успішно закінчено переговори в справі заанґажування повночасового професійного керівника продажу забезпечення. Д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНСоюзу, інформує, що на цей пост заанґажовано п. Василя Данька, який перебрав свої функції з 1-им березня цього року.

Василь Данько

Василь Данько, який мешкає в Юніон, Н. Дж., раніше займав відповідальні пости в одній із комерційних забезпеченевих компаній, наприклад, був асистентом дистриктового директора цієї комерційної компанії і зараховувався до найкращих аґентів того підприємства.

Він у 1976-му, 1977-му та 1978-му роках належав до Групи Крайових Провідників, до якої входять тільки ті працівники забезпеченевих підприємств, які продовж одного року продали забезпечення принаймні на вартість одного мільйона долярів. У листопаді 1978-го року він був найбільш видайними працівником його компанії в цілому стейті Ню Джерзі, а також асистентом першого і п'ятого з черги найкращих дирекрів в 1976-му і 1977-му роках. Він теж був єдиним в його аґенції, якого зараховано до 10-ох найкращих працівників відділу в кампанії продажу забезпечення його підприємством.

Василь Данько належить до української родини, яка має за собою довгу історію активної діяльности серед української громади, зокрема в нашому УН Союзі. Його дідо Мирон Данько та дядько його батьків, Андрій Барич, заснували 213-ий Відділ УНСоюзу в Байоні, Н. Дж. Ціла родина Василя Данька — це члени УНСоюзу. Його батько, св. п. Володимир Данько, та стрийко Олександер Данько були активними членами Ліги Української Молоді Північної Америки, займаючи в ній відповідальні пости, а сам Василь Данько під сучасну пору є президентом Ліги Української Молоді стейту Ню Джерзі.

На своєму новому пості керівника продажу забезпечення УНСоюзу п. Василь Данько, базуючись на своєму досвіді, зорганізує нову групу професійних продавців забезпечення і сам дасть їм приклад, особисто продаючи продовж цього року

(Закінчення на стор. 5)

Появились позитивні відгуки на виступ Надії Світличної в Канаді

Вінніпеґ, Кан. (КУК). — Виступ Надії Світличної на Пресовій Конференції, що його влаштувала Централя КУК 2-го березня ц. р. у Вінніпезі, був широко коментований в англомовній пресі, радіо і на 3-ох телевізійних програмах.

Рівночасно появились ширші звідомлення в етнічній пресі, а зокрема в польському тижневикові „Час" і в жидівському тижневикові „Вестерн Джуїш Нюз", які з найбільшою прихильністю і повним признанням висловились про змагання українців в обороні їх людських і національних прав і вольностей.

У польському тижневику, між іншим, сказано: „Як близькою для нас є ця скромна українська жінка, жінка великого серця, невичерпаної енерґії, незламного характеру, великої сили впливу на інших... Надія Світлична, жінка з волею лицаря і рівночасно взір правдивої людини..."

А головна редакторка жидівського тижневика Павлина Ессерс так закінчила свою довгу статтю: „Надя викликала серед нас не лише глибоке співчуття для неї, але рівночасно зміцнила наше почуття солідарности з тією лицарською жінкою, і з тисячами подібних мужчин і жінок, які серед найтрудніших переслідувань, не перестають виступати в обороні людських прав і права на людське достоїнство. Хай побіда буде з ними в скорому часі, щоби вони могли зажити в більш мирному світі".

В ІТАЛІЇ ЗАТВЕРДЖЕНО НОВИЙ УРЯД

Рим, Італія. — Президент Італії Сандро Пертіні затвердив в середу, 21-го березня, новий коаліційний уряд, що його зформував колишній прем'єр-міністер Джуліо Андреотті з членів трьох партій. Однак політичні аналітики уважають, що цей уряд не вдержиться довго, бо ці три партії становлять меншість у парляменті.

До нового уряду входять члени Християнсько-демократичної, Республіканської і Соціял-демократичної партій. До Більшости у Палаті Депутатів цим партіям бракує 25 голосів. Уряд може вдержатись при владі тільки тоді, коли його піддержать члени Соціялістичної і Комуністичної партій, або коли вони принаймні здержаться від голосування. Як відомо, відмова Андреотті включити комуністів в кабінет привела до упадку попередній уряд, у наслідок чого Андреотті був зрезиґнував минулого січня. Він тепер став п'ятий раз прем'єр-міністром Італії, а уряд, що він його зформував — це 37-ий від часу закінчення Другої світової війни.

Політичні спостерігачі уважають, що якщо теперішній уряд Італії не вдержиться при владі, президент Пертіні розв'яже парлямент і зарядить нові вибори на початок червня цього року. В цей сам час мають відбутися вибори до Европейського парляменту, що було б на руку правим і центристським партіям Італії. З уваги на це, комуністи і соціялісти, які не бажають нових виборів в цей час можуть зволікати, підтримуючи якийсь час теперішній коаліційний уряд Андреотті.

Президент Ємену проголосив зміни в кабінеті

Баґдад, Ірак. — У наслідок перемир'я поміж Єменом і Південним Єменом та запланованих розмов в справі об'єднання цих двох країн Арабського півострова, президент Ємену Алі Абдуллах Салех проголосив зміни в кабінеті на трьох постах.

Згідно з повідомленням пресового аґентства Іраку, президент Салех замінив міністрів закордонних справ, фінансів і внутрішніх справ. Крім того, він плянує ряд змін серед дорадників міністрів.

Згідно з умовами перемир'я, що його встановила Арабська Ліґа, президент Салех має зустрінутись з президентом Південного Ємену Абдель Ізмаіл Фатахом в Кувейті в середу, 28-го березня, для розглянення можливостей об'єднання цих двох країн. Як відомо, уряд Ємену є прозахідньої орієнтації, а Південний Ємен — прокомуністичної. Різні спроби дійти до згоди та об'єднання за минулих десять років не мали успіху, тому й тепер політичні аналітики задивляються скептично на цю черґову спробу.

В Афганістані повстанці відтяли місто Герат

Равальпінді, Пакістан. — Мусулманські повстанці, які від кількох місяців ведуть збройну боротьбу проти прокомуністичного режиму Афганістану, відтяли місто Герат у західній частині цієї країни і посилили свою активність у 15-ох з усіх 28 провінцій.

У середу, 21-го березня, уряд Афганістану повідомив всі закордонні амбасади, що комунікація з Гератом перервана. Речники деяких амбасад заявили, що їм невідома доля чужинців в Гераті, де в одному із шпиталів є затруднені американські лікарі й медсестри.

Речники повстанських груп, які перебувають в екзилі, заявили, що одна сотня вояків відмовилась від боротьби з повстанцями, солідаризуючись з ними.

Молоді люди знову очолили Управу Відділу УККА в Пассейк-Берґен

Пассейк (О. П.). — У неділю, 4-го березня ц. р., тут відбулись Загальні Збори Відділу УККА Пассейк-Берґен. Збори відкрив голова Відділу адв. К. Ваньо, а провадила ними Президія у такому складі: д-р М. Бих — голова, О. Порохняк — секретарка. До президії попрошено почесну голову М. Стефанів.

Голова Зборів привітавши присутніх, попросив вшанувати пам'ять померших членів УККА. Після ствердження правосильности та порядку Зборів і відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів перейдено до звітування, з якого довідуємось про працю Місцевого Відділу УККА.

До програм у національних академіях Управа старалась включати молодь. Попроваджено широку протестаційну кампанію проти видрукованих російською мовою брошур на господарську виставку в Києві; Уряджено зустріч громадянства з кандидатами до управи Кліфтону; переведено інформативне симпозіюм про соціяльне забезпечення, стейтові та місцеві програми для старшого громадянства; влаштовано політичний панель; зорганізовано демонстрацію для вшанування 45-ої річниці голоду в Україні; спонзоровано прогулянку для учнів Школи Українознавства; членство брало участь в Конгресі СКВУ. В річницю Січневих Святковань члени Відділу брали участь у підписанні резолюцій та вивішенню прапорів у Трентоні, Кліфтоні, Пассейку та Патерсоні. Щоб забезпечити вигідне приміщення для Школи Українознавства відбуто декілька засідань із Радою Освіти Пассейку.

По уділенні абсолюторії одноголосно обрано таку Управу: голова — адв. К. Ваньо, заступник голови — І. Струк; члени Управи, які розподіляться функціями: Л. Остап'як, Г. Максимюк, Х. Бук, Р. Галабурда. Контрольна комісія: І. Буртик, О. Площанська, В. Андрух; Збірщики УНФ: І. Блиха, В. Марущак, Ф. Гурин, С. Покора та М. Савчин.

У змістовному слові новообраний голова адв. К. Ваньо подякувавши за довір'я, просив піддержувати Управу у їхній праці, бо в них ще замало громадського досвіду.

Ми, як громада, повинні почуватись до морального обов'язку їм допомагати та служити порадами. Наша громада може бути гордою, має бо запоруку, що в майбутньому опорожнені нами пости займе молодше покоління, яке вже в минулих двох каденціях виявило бажання, охоту та енерґію продовжувати працю для добра української справи.

Збори звернули увагу на незадовільне число платників УНФ-ду. Схвалено

(Закінчення на стор. 5)

ОЛЕСЬ БЕРДНИК ПІД АРЕШТОМ. НИЩАТЬ УКРАЇНЬКУ КУЛЬТУРНУ СПАДЩИНУ

Олесь Берник

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України прийшла вістка, яка потверджує підозріння західніх кореспондентів про те, що на початку цього місяця арештовано українського письменника, члена Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, Олеся Бердника.

Олесь Бердник народився 25-го листопада 1927 року в Херсонській області, брав участь у Другій світовій війні. В роках 1945-1949 він студіював театральне мистецтво в Інституті ім. Івана Франка в Києві і працював актором в українських театрах. В 1949 - 1955 роках його ув'язнено в конц табори.

Після звільнення почав друкувати свої твори. В 1972 році його позбавили членства в Спілці письменників України за його громадську діяльність і за ухили від принципів т. зв. соціялістичного реалізму в літературі.

У 1977 році Бердник став одним із основоположників Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, підписував документи Групи. Його викликали як свідка на процеси членів Групи, які сьогодні знаходяться в ув'язненню.

Олесь Бердник є теж основником Ради української духовної революції та Ініціятивної ради альтернативної еволюції.

Надійшли також інформації, що на протязі місяців серпня і вересня 1978 року у Львівській консерваторії, при вулиці Степана Бойка ч.5, спалено унікальні архівні документи українського музичного мистецтва. Робилось це під претекстом інвентаризації архіву консерваторії. Це не вперше органи КҐБ нищать документи нашої історичної спадщини. Як відомо, в травні 1964 року спалили в києві близько 600 тисяч архівних матеріялів та книжок Академії Наук УРСР. А ще в 1963 році у Львові спеціяльними апаратами для нищення друкованих матеріялів зліквідували архів і бібліотеку костела Єзуїтів, де було теж чимало українського книжкового фонду.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТ УВ'ЯЗНЕНИЙ НА ТРИ РОКИ

(УЦІС). — Василь Овсієнко — це 30-річний філолог і колишній політичний в'язень, засуджений на 3 роки у таборі особливо-суворого режиму за „спротив міліції". Суд над ним відбувся у Радомишлі, Житомирська область, 7 та 8 лютого ц. р. Він був відкритий лише першого дня, і на залю суду допущено деяких родичів Овсієнка. Другого дня суд був закритий; родичів на залю не допустили і того ж дня винесено вирок.

Овсієнка заарештували після того, як його відвідало двох українських діячів, родичі українських політичних в'язнів. Знаємо лише, що один є членом української групи нескорених, а друга особа — це сестра українського політичного в'язня. КҐБ обвинувачує Овсієнка у тому, що він начебто поставив спротив аґентам, які переводили обшук його та його приятелів. Овсієнко відкинув це обвинувачення. Навпаки існують докази, що Овсієнко взагалі не робив ніякого спротиву і що справжня причина його переслідування, це його зв'язки з членами Української групи Гельсінкської угоди та з політичними в'язнями уССР.

Василь Овсієнко закінчив український відділ філологічного факультету Київського університету у 1972 році. Це вже його другий арешт за останні сім років. Вперше він був заарештований 5-го березня 1973 року на основі оскарження у „антисоветській агітації й пропаґанді" (Стаття 62 карного кодексу УССР). Київський обласний суд засудив його на 4 роки таборів особливо-суворого режиму у Мордовії. Овсієнка заарештували в зв'язку зі справою двох українських філософів, Василя Лісового та Євгена Пронюка, яких заарештовано у липні 1972 р. Всі троє були засуджені у листопаді 1973 року.

Овсієнко продовжував бути активним на протязі свого чотирирічного ув'язнення у мордовських таборах. Він брав участь 22-го лютого 1974 року у одноденній голодівці, що мала за ціль визнання статусу політичних в'язнів. Овсієнко так само брав участь у демонстрації-голодівці 8-го березня 1975 року, що була організованою вимогою звільнення українських жінок-політв'язнів з нагоди Міжнародного Року Жінки.

У грудні 1976 року він узяв участь у груповому заклику до Президії Верховного Совєта Вірменської ССР з підтримкою вимог вірменських політичних в'язнів щодо леґалізації

(Закінчення на стор. 5)

„Гідний наслідник" Галана

Як інформує „Літературна Україна" останньо появилось кілька памфлетів, а поміж ними книжка „Генеалогія запроданства", автор якої Леонід Гамольський переймив від Галана — „розвінчування наших ідейних ворогів". У цій книжці, присвяченій Я. Галанові, як пише газета, — „простежуєш генеалогію запроданства коньюктурників із закордонного українського буржуазного болота, сіоністських маріонеток і фарисеїв та інших політичних покидьків". „Літературна Україна" ще згадує й інші памфлети, але поміж ними, один із цікавіших — це памфлет „Дисиденти": анфас і профіль". Дальше в газеті написано, що Л. Гамольський відвідав „виправно-трудовий заклад", у якому, як зазначає автор, — „відбувають покарання злочинці за свою антирадянську ворожу діяльність". М. Гамольський у цьому памфлеті пише, що там, мовляв, „перебувають ті, „кого в капіталістичномі світі пропаганда підносить до рівня „апостолів свободи", „національних вождів" тощо. Видавництво „Промінь", з якого вийшли також і згадані памфлети, вже на протязі кількох років друкує ці „публіцистичні" твори, — „спрямовані проти наклепників і фальсифікаторів нашої дійсности, ворогів миру і прогресу", — підкреслює „Літературна Україна".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтські „аматори"

У 1896-му році в Атенах, Греція, відбувалися перші модерні Олімпійські Ігрища, завдяки старанням французького барона П'єра де Кубертена, який вважав, що ці ігрища спричиняться до кращих міжнародних відносин, бо в них братимуть участь замилувані спортом молоді люди-аматори з різних країн світу. Барон Кубертен підкреслював, що в цих Ігрищах повинні змагатися тільки спортовці-аматори, так як це було в старовинних грецьких Олімпіядах.

Проте, мрії і пляни Кубертена до великої міри не сповнилися. Олімпійські Ігрища тепер не дуже то сприяють міжнародній приязні, бо на них панує атмосфера надто гострої конкуренції, і то не тільки між поодинокими змагунами, але цілими спортовими дружинами окремих країн. Також доходить до таких трагедій, як вбиття ізраїльських змагунів арабськими партизанами в 1972-му році в Мюнхені. Крім того, в гру входять також такі політичні аспекти, як бойкот Олімпіяди в Монтреалі в 1976-му році рядом африканських країн чи недопущення до участи в ній Національного Китаю (Тайвану).

Дійшло і до того, що в Олімпійських Ігрищах беруть участь не тільки спортовці-аматори, як це передбачують і приписують олімпійські правила. Явна політизація Олімпійських Ігрищ, як і те, що в них нелегально беруть участь спортовці-професіонали, наступили після того, коли до тих Ігрищ в 1952-му році вперше приступив Совєтський Союз.

Не зважаючи на те, що вже давно відомо, що всі спортовці із Совєтського Союзу та інших комуністичних держав, які беруть участь в Олімпіядах, — це ніякі аматори, а знаменито плачені професіонали, то Міжнародний Олімпійський Комітет (МОК) не тільки не забороняє совєтським спортовцям брати участи в цих Ігрищах, але літні Олімпійські Ігрища в 1980-му році відбуватимуться саме в Москві.

Недавні еміґранти із Совєтського Союзу, як теж західні кореспонденти, які акредитовані в СССР, подають точні інформації про те, скільки грошей одержують ці совєтські „аматори", в яких люксусових помешканнях вони живуть і які мають додаткові привілеї. В час, коли пересічна місячна заробітна платня кваліфікованого совєтського робітника виносить біля 120-130 рублів, то більшість совєтських атлетів, які здобули медалі на міжнародних змаганнях, одержують понад 450 рублів на місяць, безкоштовні помешкання, мають право користуватися урядовими автомобілями, одержують багато кращу їжу та одяг, ніж пересічний совєтський громадянин, та мають багато інших привілеїв. За встановлення нового світового рекорду совєтський атлет чи атлетка одержує понад 1,000 рублів спеціяльної додаткової винагороди, як теж інші пільги.

Отже, нічого дивного, що під час Олімпійських Ігрищ в Монтреалі в 1976-му році, як теж у Мюнхені в 1972-му році, совєтські спортовці, як рівнож атлети з інших комуністичних країн, зокрема Східньої Німеччини, осягнули значні перемоги і подібних вислідів можна сподіватися на Ігрищах в Москві в 1980-му році, бо в дійсності комуністичні спортовці не є аматори, а професіоналісти, деякі з яких підібрані і вишколені урядовими тренерами з дитинства. Тоді, коли спортовці із ЗСА, Канади, Британії та інших країн Заходу вправляють свій рід спорту після годин праці і за це не дістають жадної грошової винагороди, найвище надіючись, що здобуття медалі на Олімпіяді допоможе їм одержати кращу працю, то совєтські та інші комуністичні спортовці по фаху є „професійними атлетами".

Як професіоналістів, Міжнародний Олімпійський Комітет не повинен допускати совєтських та інших комуністичних атлетів до участи в Олімпійських Ігращах. Однак, МОК не тільки закриває очі на порушення Совєтським Союзом та іншими комуністичними державами цього основного правила Олімпійських Ігрищ, але погоджується на те, щоб ці Ігрища в 1980-му році відбувалися в Москві. Це дійсно глум над мріями і цілями барона П'єра де Кубертена, батька модерних Олімпійських Ігрищ.

М. Стиранка

ПОЛІТИЧТІ ПРОСПЕКТИ НА МАЙБУТНЄ

Звичайно, не думаємо займатися політичним ворожінням про те, як в майбутньому розвиватимуться дальші події в світі. Проте, беручи до уваги останні політичні події, зокрема китайсько-в'єтнамський конфлікт, хочемо вказати на можливости дальшого посилення тих розвиткових тенденцій на форумі міжнародної політики, які вже почали були набирати контурів ще до вибуху цього конфлікту, а сьогодні ще виразніше зарисовуються.

Загально бо відомо, що ще донедавна існував своєрідний „клясичний" двоподіл світу на два табори — капіталістичний з ЗСА на чолі та комуністичний з СССР на чолі. Проте, з утвердженням внутрішніх конфліктів в комуністичному таборі, зокрема з загостренням китайсько-совєтського конфлікту, комуністичний табір перестав бути якоюсь спаяною цілістю й таким чином ціла конструкція, на якій передусім була побудована американська політика (в'єтнамська війна була війною проти комуністичної світової небезпеки) — взяла в лоб. Це врешті-решт зрозуміли американські політики й наслідком того ще за часів Ніксона прийшло до американсько-китайського наближення завершеного вкінці не тільки нав'язанням дипломатичних стосунків, а й реальними перспективами політичної та економічної співпраці.

На перший погляд здавалося, що „каральна експедиція" китайців до В'єтнаму творитиме перешкоду для дальших стосунків між Америкою та Китаєм. Не тільки ЗСА, а й решта західнього світу вважали це виявом китайської агресії в Азії, хоч насправді за засудженням цієї агресії скривається радше страх перед можливістю світових комплікацій на випадок вмішання в цей конфлікт СССР. Швидко, одначе, виявилося, що Москва має куди більший страх перед такими світовими комплікаціями, ніж Захід, чим вона виявила на ділі свою слабість. Загально ж бо було відомо, що китайський удар по В'єтнамі був скерований передусім проти СССР, як справника політичних інтриг на азійському терені, скерованих проти Китаю.

Немає отже жадного сумніву, що останній конфлікт в Азії зміцнив позиції Китаю, і то не тільки в Азії, а й на форумі міжнародної політики. Повільно у свідомість західніх політиків просякатиме переконання, що не Китай, а СССР є, не зважаючи на всю свою воєнну техніку, „паперовим тигром", що СССР не піде на безпосередню війну не тільки проти Китаю, а й тим більше проти Заходу, що уся його воєнно-агресивна політика є тільки засобом шантажу. Це в свою чергу матиме такий наслідок, що, за всякою правдоподібністю, в недалекому майбутньому прийде до повної перебудови політичної констеляції в світі.

Зміцнення позиції Китаю як антисовєтського чинника безумовно приведе до посилення західної господарської допомоги для нього й затіснення економічної та політичної співпраці між ним та Заходом. Якщо Китаєві справді вдасться протягом дальших 20 років провести плян модернізації свого господарського життя, його роля як одного з найважливіших політичних чинників не тільки на терені Азії, але в рамах світової політики ставатиме щораз більшою.

Не треба при тому забувати, що основою сучасної китайської міжнародньої політики є формування антисовєтського бльоку з метою ліквідації цієї імперії. Якщо ще хтось мав сумніви про такий характер китайської політики, якщо ще хтось думав, що існують можливості зговорення обох комуністичних великодержав саме на базі комуністичної ідеології — сьогодні мусить ствердити, що це не є можливе. А неможливе тому, бо головну ролю в китайсько-совєтському конфлікті відіграє не ідеологія, а національні інтереси. Китай, як і інші комуністичні країни (в тому й сателітні) є загрожений совєтською гегемонією й проти цієї загрози він успішно почав боронятися. При тому китайські комуністичні керівники з усією ясністю здають собі сьогодні справу, що совєтська загроза існуватиме для них доти, доки існує імперія. Логічним висновком такого розумування — було і є творення світового бльоку, скерованого на ліквідацію совєтсько-російської імперії.

Таким чином Китай став сьогодні форпостом антисовєтизму у світі і його роля як такого форпосту ще посилилася тепер після китайсько-в'єтнамського конфлікту. Це безумовно матиме великий вплив на дальший розвиток політики Заходу, зокрема Америки. Незважаючи на увесь західній опортунізм, і на Заході також наростатиме повільно свідомість, що справжній мир і стабілізація міжнародніх стосунків можливі тільки тоді, коли СССР як агресивно-гегемонна сила, як сила, що, починаючи з другої світової війни, є справцем різних неспокоїв у сві-

(Закінчення на стор. 6)

Є. В. Федоренко
і П. Маляр

„ЗА ПРАВИЛЬНИЙ ПІДХІД ДО ЛІТЕРАТУРИ"

[1]

У „Свободі" з 15-го і 16-го лютого ц. р. була надрукована стаття п. Володимира Барагури п. з. „За правильний підхід до літератури", в якій автор критикує шкільний підручник „Хрестоматії з української літератури XX сторіччя" та упорядників його, авторів цієї відповіді.

Рецензент, якому вільно критикувати книжку, не визнає, на жаль, друкарських помилок, дарма що сам падає їх жертвою, як ось перероблення прізвища „Федоренка" на „Феденка", а закидає упорядникам „Хрестоматії" також такі провини, які аж ніяк ними не спричинені.

Заголовок статті рецензента: „За правильний підхід до літератури" — а хто його посідає? Рецензент також твердить — „Хрестоматія" „на жаль не оправдала сподівань" — чиїх? Для упорядників „Хрестоматії" найважливіша оцінка видавця — Шкільної Ради при УККА.

Кожному вільно мати свій „підхід до літератури", але не вільно твердити, що цей підхід абсолютно вірний! Кожному вільно мати свої сподівання по відношенню чогось, але не твердити, що ці сподівання когось зобов'язують.

Про наявність коректорських недоглядів у друку „Хрестоматії" упорядники самі повідомили (див. „Методичні зауваги до „Хрестоматії з української літератури XX сторіччя" у „Свободі" з 30-го грудня м. р.). Отже, коректорські недогляди не відносяться до упорядників „Хрестоматії", мовно-стилістичних чи правописних рецензент не вказує в мові упорядників, а в мові авторів, твори яких уміщені в „Хрестоматії", є тільки відхилення від сучасних нормативів та виправляти мову будь-якого автора не належить до компетенції упорядників „Хрестоматії". Про „різні методологічні, дидактично-методичні" помилки також не будемо говорити, п. Барагура їх не вказує, а на питанні методології спинимось.

Рецензент пише: „Досі в „Свободі" появилися на цю книгу дві рецензії: стримано-прихильна, але з прихованими застереженнями оцінка Ігоря Гурина „А лежачий камінь таки зрушено"... (27-го грудня 1978) і оборонно-похвальна самих упорядників „Методичні зауваги до „Хрестоматії з української літератури XX сторіччя" (30-го грудня 1978)".

Оборонно-похвальної рецензії „самих упорядників" не існує в природі. У „Свободі" за вказане число була надрукована тільки методична стаття — „Методичні зауваги...", в якій подано поради вчителям щодо користування „Хрестоматією", виправлення помилок, що змінюють зміст, зауваження про потребу виправити недогляди тощо.

Рецензент пише: „Вже сам заголовок поданий неправильно: повинно бути — „Хрестоматія української літератури"... (без „з"), при чому на обкладинці подано... „XX-століття", а на головному листку... „XX-сторіччя". Очевидно, що зле, коли на обкладинці подано „століття", а на внутрішній титульній сторінці — „сторіччя", але ж це один із друкарських недоглядів (у переплетні, між іншим, згублено напис до обкладинки, там її зроблено без упорядників, про це знає власник друкарні), але ж названі слова є тільки лексичні дублети й декваліфікувати підручник не дають підстави. Адже у статті рецензента багато помилок, зокрема стилістичних. Ось — скрізь є там „XX-сторіччя", а це може породжувати різні сумніви.

Рецензент також критикує і питання граматики української мови, бо робить закид, що в заголовку „Хрестоматії" зайвий прийменник „з" — безпідставний.

У статті п. Барагури слова антологія, хрестоматія, вибірка є іменники одного ряду, з ними можливі синтаксичні конструкції, коли ці слова керують іменником — безпосередньо й посередньо (з прийменником). Можливість безпосереднього чи посереднього керування залежить від керованого іменника. Отже конструкція — антологія поезії, вибірка поезії — вистачальні; але конструкція хрестоматія літератури є невистачальна! Це саме буде й у конструкціях антологія літератури, вибірка літератури — вони логічно неповноцінні. Мало що допоможе тут і модифікація конструкції означенням: антологія української літератури, вибірка української літератури, хоча з погляду граматики ці конструкції правильні. В кожній мові логіка переважає над граматикою. Оцю логічну відмінність у поданих прикладах викликає логічна відмінність об'єктів керування: поезія — поняття часткове, поняття виду, а література — поняття роду. Заголовок „Хрестоматія" говорить не взагалі про літературу (українську), а про частину її, обмежену терміном часу! Вживання прийменника „з" в синтаксичній структурі заголовку „Хрестоматії" потрібне, щоб надати об'єктові керування поняття конкретности, бо цього вимагає логіка.

Граматична конструкція заголовку також не є хибна, бо при керуванні родовий об'єкта конкретности вимагає прийменника „з", приклад — „Вино з троянд" (В. Симоненко). Правильно також уживається прийменник „з" в інших виданнях: „Хрестоматія з української літератури", упор. В. С. Білова, В-во Львівського університету, 1966; К. Кисілевський, „Хрестоматія з української літератури для шкіл і курсів українознавства", 1961 і 1962; Олександра Копач, „Хрестоматія з нової української літератури", 1970 (до речі, чому ж п. Барагура не писав раніше, що заголовки двох останніх підручників „подані неправильно"?).

Ще одне помилкове твердження. Пан Барагура закидає упорядникам „Хрестоматії", що вони взяли хибний критерій упорядкування підручника і посилається на рецензію д-ра Гурина „А лежачий камінь таки зрушено". Подаємо п. Барагури цитату дослівно: „Маючи на увазі, що періодизація процесу вивчення літератури за стилями та напрямками, це явище відносне, автори вибрали хронологічну періодизацію, яка теж є умовною". А ось як пише І. Гурин: „Маючи на увазі, що періодизація процесу вивчення літератури за стилями та напрямками — явище відносне: автори вибрали хронологічну періодизацію (яка також є умовною) для полегшення зрозуміння українського літературного процесу XX ст., ...". Це велика різниця між дійсним текстом п. Гурина і цитатою п. Барагури. Рецензент Гурин не заперечує застосованої в „Хрестоматії" періодизації, а схвалює, позитивно приймає її, а свої міркування, які п. Барагура обірвав, поставивши крапку, закінчує підкресленням методичного значення періодизації, застосованої в „Хрестоматії": „Цей методичний підхід якраз і заслуговує на окрему увагу, бо він уможливлює вигідне користування підручником як для вчителів, так і для учнів".

Рецензент Барагура пише про цю періодизацію, що упорядники „...не могли рішитися, який критерій взяти"..., „вибрали найменш відповідний і доцільний — механічно-шухлядково хронологічний, перемішаний з територіяльним, історико-політичним, мартирологічно-бойовим". Складається враження, що рецензент не усвідомляв собі, що в такий вигаданий „критерій" хтось може повірити.

[Продовження буде]

З НАШИХ БУДНІВ

РОКОВИНИ ШЕРЛОК ГОЛМСА

(З нагоди „Місяця Книжки")

Кажуть, що в нас, українців, забагато ювілейних свят, так історичних, патріотичних, як і товариського характеру, — і це либонь правда. Та коли приглянемось докладніше до американського життя, то побачимо, що й тут у цьому департаменті застою, так би мовити, немає. Ось пригадую собі, як на початку цього року відзначали в цілій Америці 50 ліття... Мікі Маус (по-нашому хіба було б „Михася Мишки"), пресимпатичної рисованої фіґурки з фантастичного світу Волта Діснея, що підбила собі серця дітвори всього світу.

А ось довідуємось з такого поважного органу, як „Ню Йорк Таймс", що в січні місяці цього ж року святкували в нашому місті ще оригінальніший ювілей 125-річчя з дня народження... Шерлока Голмса! Не треба хіба нікому цього пригадувати, що геніяльний детектив, Шерлок Голмс, в дійсності ніколи не існував, а народився в уяві не менш геніяльного англійського письменника, сер Конана Дойля, а проте цей супер-поліцист вже стільки років живе і мабуть житиме вічно в серцях і думках мільйонів-мільйонів читачів та ентузіястів детективно-пригодницької літератури!

Тож і не диво, що в такому, скажемо, Ню Йорку, при Парк евеню, має свою кватиру ексклюзивний „Клюб Шерлокіянців", заснований поетом Христофором Морлі в 1934-му році, який щороку відбуває свої конвенції, ніби якась наша братсько-забезпеченева установа, ба навіть видає періодично свій власний журнал, що втішається великим зацікавленням серед „шерлокіянців". Саме той клюб зайнявся підготовою ювілею з нагоди 125-річчя Шерлока Голмса...

Зачитуючись бувало, в школі „під лавкою" (звичайно, на годині математики), надзвичайними пригодами Шерлока Голмса, автор цих рядків не раз потихеньку зідхав, чому добра доля не післала нам такого письменника, як Конан-Дойль, що подарував би нашій літературі такого героя, як джентелман-детектив з Бейкер стріт в Лондоні... Роками пізніше мій добрий друг і сусід, автор „Проклинаю", покійний Іван Шкварко, пояснював мені цю фатальну недостачу в такий спосіб:

— Ми, брате, забідні на такий люксус, як кримінальна література! Для цього треба мати свою поліцію, свій розшук і своїх криміналістів, а такі можуть проспервувати тільки в власній державі.

Ікер

о. Семен Гаюк

ДЕЩО З ІСТОРІЇ УАПЦ

КОНЕЧНІ ЗАУВАЖЕННЯ ДО ОДНИХ „СПОГАДІВ"

[1]

Всеч. о. Віталій Сагайдаківський, бувший клірик Православної Церкви в Польщі, пізніше ж, з вибухом війни та еміґрації, служив в багатьох інших юрисдикціях, а тепер, вже понад двадцять років, перебуває в складі кліру Російської Православної Церкви в Америці, з нагоди п'ятдесятиріччя свого пастирства, — видав українською мовою об'ємисту книгу „Спогадів" п. з. „Правди не втопити". Видана ця книжка в Торонто при кінці 1977 року та нараховує 360 сторінок друку разом з кількома десятками фотосвітлин з родинного альбому та й офіційних осіб, серед яких бачимо світлину президента Польщі Ігнатія Мосціцкого та світлину протопресвітера Гавриїла Костельника.

Починаються ці „Спогади" вступною статтею архиєпископа Російської Зарубіжної Церкви Афанасія, який, як і годиться в таких обставинах, говорить про автора і його діяльність з великою похвалою.

Здавалося б, що „Спогади", написані священиком російської церкви, православних українців зовсім не мали б стосуватися, але взявши на увагу їх цілеспрямованість, що з усією очевидністю розрахована на українських вірних, годі не спинитися над ними уважніше та піддати їх деякій аналізі.

1. З автобіографічної канви автора „Спогадів".

Автобіографічна розповідь автора йде за втертими стандартами. Він докладно розповідає про своє дитинство, про своїх батьків, про навчання в першій клясі Клеванської Духовної Школи, вибух світової війни в 1914 році, евакуацію з Волині на Полтавщину, навчання в тамошніх духовних школах, перебування в манастирі, початок революції, повернення на Волинь, д'яківство, дальше навчання в Крем'янецькій Духовній Семінарії та висвяту на священика і першу свою парафію на Рівенщині.

Відомо, що викладачами і вихователями в духовних школах колишньої царської Росії, як рівнож настоятелями по манастирях, були люди дбайливо перевірені у їх відданости казковим трьом китам: „православію, самодержавію і общерусской народності". Само собою розуміється, що такі вихователі доклали найбільших зусиль, щоб припоручену їм молодь також виховати в дусі вищезгаданих принципів та зробити з неї не тільки відданих служителів православної церкви, але й вірних слуг царського трону та міцною підпорою загниваючого феодального устрою. Отже автор „Спогадів" народився і ріс на українській землі, серед українських людей, але свій національний світогляд виробляв під впливом „общерусскіх людей" таких, як архиєпископ Феофан, єп. Симон, архим. Олександер, о. Улович та багато інших. Такими людьми з „общерусскім" світоглядом, за несчисленними іноді винятками, було заповнене все т. зв. „духове вєдомство" і тому, читаючи „Спогади" о. Сагайдаківського, годі заприміти хоч би найменший натяк про справу українського національного відродження, про його хоч би випадкову зустріч чи знайомство з кимнебудь зі свідомих українців ані в Лубнях, ані в Полтаві, ані на рідній йому Волині. Ні єдиним рядочком він не зраджує свого зацікавлення історією України, українською літературою. Маючи велике зацікавлення церковним співом, він у зв'язку з тим, кілька разів згадує про мутацію свого голосу, але про важливіший процес, так би мовити, про мутацію національну, тобто визволення від чужосторонніх налетілостей, про своє національне українське усвідомлення ані одного слова, ані найменшого натяку.

Не зайвим буде згадати про діяльність о. Сагайдаківського в с. Жабче на Луччині, що стало місцем боротьби православних зі своїми ж односельчанами — новонаверненими на „унію східнього обряду" за право користування місцевою православною церквою. Як він сам оповідає, згадана церква була „опечатувана" польською владою до вирішення справи в суді, але застосування о. Сагайдаківським своїх власних методів в цій боротьбі привело до жахливої профанації святині. Подібною була його „місійна" діяльність і в с. Дубечно на Ковельщині. Тут відбувались формальні побоєвища односельчан самих між собою з підпалами та нищівними пожарами і вибухами гранат в часі богослужень.

Та чи не найбільш моторошна подія сталася в Залісцях Вишневецьких, найкращій парафії на Крем'янеччині, з якої о. Сагайдаківський не хотів виходити. Коли з наказу Консисторії польська поліція з'явилась, щоб силоміць вивезти його родину з парафіяльного дому, то під час цієї легальної акції дійшло до сутички прихильних йому парафіян з поліцією, в результаті якої був вбитий парафіянин, що осиротив жінку і п'ятеро неповнолітніх дітей. А оскільки б о. Сагайдаківський, як дисциплінований священик, застосувався до наказу своєї „духовної влади і виїхав негайно із згаданих Залісець Вишневецьких, не снуючи своїх всіляких комбінацій, то до цієї битви не дійшло б і вбивства не було б. Гріх це незамолений, а ще не менший гріх, що відповідальність за нього намагатися скласти на плечі іншого свого собрата.

2. Його відношення до проявів новоунії на Волині

Будучи заангажованим в боротьбі з унією на Волині, як про це він сам не без бундючности заявляє, що „Бог судив мені очолювати цю боротьбу", о. Сагайдаківський в своїх „Спогадах" виявляє суто середньовічну нетерпимість до своїх собратів у Христі, які були примушені зірвати з Православною Церквою та приєднатися до Греко-Католицької Церкви в Галичині або до т. зв. „унії східнього обряду". Годі заперечити, що ті священики, які наважилися зірвати з Православною Церквою, не переживали глибокої душевної трагедії. Без об'єктивного розгляду дуже скомплікованих тодішніх відносин, він безапеляційно виносить їм суворий присуд, таврує їх як зрадників, ренегатів та авантюрників, і, свідомо прикриваючи причину переходу їх на унію, цілковито дезінформує читача.

А як відомо, Православна Церква в Польщі цілковито була опанована росіянами; це було гнітюче московське засилля. Весь єпископат був російський. Всі члени консисторій на Волині, на Поліссі, у Варшаві, тобто тих духовних центрів, що повинні були обслуговувати українське населення, були росіянами. Всі деканати, за нечисленними винятками, всі міські та взагалі всі кращі парафії були обсаджені росіянами, або своїми докладно перевіреними „малоросами", що зовсім не співчували національним стремлінням своєї української пастви. Навпаки, ці навіть не „гнучкошиєнки", а свого роду яничари старанно придавлювали найменші прояви національного відродження та по-рабському вислуговувались перед своєю московською ієрархією і перед шовіністичною польською владою. Ми не бачимо, щоб автор „Спогадів" висловив хоч найменший осуд діяльности цієї категорії священства, яке було тягарем для українських віруючих мас. Тож вповні зрозуміло, що серед них, а навіть серед видатних „рновців" (Русскоє Народноє Об'єдінєніє): Ковальських, Рогальських, Мельникових, Тучемських, Коноплянків, Боришкевичів, Покровських, Юденків та багатьох інших, автор почував себе не погано. Але чи почували себе добре багато інших православних душпастирів, які окрім відданости православній вірі, як сини свого народу були віддані ще й іншим невісовим національним цінностям, які, будь що будь, скажімо відверто, у ті часи ще автору „Спогадів" зовсім не присвічували.

У своїй книзі, сповненій нехіті до свідомих українців, автор особливо зневажливо висловлюється про замученого червоними катами в концентраційному габорі під Новосибірськом св. п. о. Петра Табінського, бувшого ректора Духовної Семінарії в Крем'янці.

[Продовження буде]

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ В 1978 РОЦІ

Обраний 29-ою Конвенцією в 1978-му році Головний Уряд УНСоюзу під час свого першого засідання на Союзівці у вересні 1978-го року. У першому ряді стоять (зліва): головні контролери мгр. Іван Геврик і д-р Богдан Футей, біля них гість — парох Союзівки о. Іван Павлюк, головний секретар Володимир Сохан, заступниця головного предсідника пані Марія Душник, головний предсідник д-р Іван Флис, заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний касир пані Уляна Дячук, головний організатор Василь Оріховський, головний редактор Антін Драган, який на тому засіданні зголосив свій перехід на емеритуру та був обраний на редактора емерита з дорадчими привілеями, головні контролери о. прот. Степан Біляк, проф. д-р Богдан Гнатюк та проф. Іван Телюк.
У другому ряді стоять (зліва): головні радні проф. Тарас Шмагала, Михайло Сорока, Микола Хоманчук, пані Анна Гарас, Іван Одежинський, Олена Олек, Василь Дідюк, інж. Анатолій Дорошенко, Роман Куропась, мгр. Мирослав Кальба, Євген Репета, д-р Аскольд Лозинський, Андрій Джула та пані Текля Мороз. Немає на світлині сен. Павла Юзика, головного директора УНС в Канаді.

ПРОТОКОЛ
НАРАД НАДЗВИЧАЙНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ,

яке відбулося в днях 8-го і 9-го вересня 1978 року на оселі „Союзівка" в Кергонксоні, Н.Й.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ НАРАД
П'ятниця, 8-го вересня 1978 року

Згідно з постановами 33-го параграфу статуту УНСоюзу, відбулося в днях 8-го і 9-го вересня 1978 року на оселі „Союзівка" в Кергонксоні, Н.Й. Надзвичайне Засідання Головного Уряду Українського Народного Союзу.

Участь у цьому Надзвичайному Засіданні взяли:

Члени Головного Екзекутивного Комітету: д-р Іван О. Флис — головний предсідник, д-р Мирон Куропась — заступник головного предсідника, Марія Душник — заступниця головного предсідника, Володимир Я. Сохан — головний секретар, Уляна М. Дячук — головний касир, Василь Оріховський — головний організатор. Головний директор для Канади сен. Павло Юзик оправдав свою неприявність.

Головний редактор: Антін Драган.

Члени Головної Контрольної Комісії: д-р Богдан Футей, проф. Іван Телюк, о. митрат Степан Біляк, проф. д-р Богдан Гнатюк, мґр Іван Геврик.

Головні радні: інж. Анатолій Дорошенко, Текля Мброз, Андрій Джула, д-р Аскольд Лозинський, проф. Тарас Шмагала, Анна Гарас, Гелен Олек, Василь Дідюк, Іван Одежинський, інж. Мирослав Кальба, Микола Хоманчук, Роман Куропась, Михайло Сорока, Євген Репета.

Головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис відкрив Надзвичайне Засідання Головного Уряду УНСоюзу о год. 3:20 по пол. та попросив головного радного Василя Дідюка провести молитву, що він і зробив. Після того на заклик головного предсідника присутні вставанням з місць та однохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять померлих почесних членів Головного Уряду: довголітнього голови Контрольної Комісії д-ра Володимира Галана та довголітнього радного Василя Гузара.

Головний предсідник прочитав порядок нарад та запропонував його прийняти:

1. Відкриття.
2. Вшанування мовчанкою померлих членів Головного Уряду.
3. Короткі звіти:
   а) головного предсідника д-ра Івана Флиса
   б) головного секретаря Володимира Сохана
   в) головного касира Уляни М. Дячук
   г) головного організатора Василя Оріховського
   ґ) інших членів Головного Уряду про стан і можливості організаційної праці в їх терені дії.
4. Затвердження пляну праці Організаційного Відділу та його реорганізації.
5. Вибір головного редактора.
6. Різне.

Головний радний мґр Мирослав Кальба запропонував, щоб після п'ятої точки поставити на порядок нарад вибір Комісій. Головний секретар Володимир Сохан звернув увагу, що до Комісій входять теж почесні члени Головного Уряду, яких тут сьогодні немає, на що мґр Кальба відповів, щоб також почесних членів пропонувати до Комісій без їхньої присутности на нарадах. Член Контрольної Комісії мґр Іван Геврик запропонував, щоб справи Комісій обговорювати під час точки „різне", та поставив формальний внесок прийняти порядок нарад без змін. Внесок піддержав головний радний Євген Репета і присутні прийняли його одноголосно.

3. КОРОТКІ ЗВІТИ

Звіт головного предсідника д-ра Івана О. Флиса

Вельмишановні Пані і Панове, члени Головного Уряду Українського Народного Союзу, Браття і Сестри!

Для мене є велика честь і ласка, що я маю нагоду Вас привітати і здати Вам звіт з діяльности Екзекутиви Українського Народного Союзу за цей короткий час, від 1-го липня ц.р. до сьогодні.

У мене і в цілій нашій Екзекутиві, котра провадить наш УНСоюз поміж Зборами Головного Уряду по лінії його директив і поміж нашими Конвенціями по лінії резолюцій, ухвалених нашими делеґатами, є переконання, що оце спеціяльне Засідання Головного Уряду було конечно потрібне, щоб ми могли зійтися, побачити один одного, чи одну, порадитися і дізнатися якими, для добра УНСоюзу, думками ми керуємося, познайомитись з невідкладними проблемами нашої установи і рішити кілька дуже важливих і пекучих справ для добра нашої організації.

Прошу звернути увагу, що це наше засідання є спеціяльне, покликане для вирішення тільки дуже критичних проблем.

Я вірю, що вам усім невигідно тут бути на цім спеціяльнім засіданні, але добро нашої установи вимагає вашої присутности, а на таке критичне домагання ви, як вірні урядовці УНСоюзу, радо відложили, я вірю, всі інші особисті справи та приїхали на „Союзівку", за що ми вам всім складаємо подяку.

Щоб ви знали, чому наші почесні члени не були запрошені на оце засідання. Перше, це є спеціяльне засідання, скликане мною, як головним предсідником УНСоюзу, тому я мусів рішати кого запрошувати, а кого ні, щоб якнайменше нам коштувало, щоб якнайкоротша була наша дискусія і щоб якнайскоріші були наші рішення наглих проблем.

Тому я, який скликував це засідання, мавши на увазі кошти і короткий час, призначений на ці наради, рішив не покликати наших почесних членів, хоча ми їх дуже шануємо і маємо надію, що будемо їх бачити на наших Річних Нарадах у травні 1979-го року.

Чому ви були скликані, пані й панове урядовці?

Насамперед, щоб поінформувати вас, що УНСоюз поступає вперед фінансово, щоб поінформувати вас, що Союз, всупереч вороженням наших противників, не розлетиться через видуману несприятливість нової Управи, нового керівництва, що Союз є сильний, не тільки тому, що має найкращий, найбільш вишколений, найбільш професійний, найбільш відданий уряд в союзовій історії, але так само тому, що він є побудований на сильних фундаментах наших основоположників-піонерів, на фундаментах, які є закріплені цементом посвяти для українського народу, а ця посвята ще більше зцементована християнською засадою „Брат-братові". Ці підвалини є підвалинами цілої нашої суспільности в Америці і в Канаді, бо УНСоюз був попередником всіх добрих діл в минулому і є речником всіх добрих політичних, громадських і національних задумів тепер і на майбутнє.

Про наш Фінансовий Відділ ви скоро почуєте від нашої касирки, пані Уляни Дячук.

Про наш Рекордовий Відділ ви почуєте від пана Володимира Сохана — нашого головного секретаря.

Обидва Відділи, як раніше так і тепер, діють дуже вміло і продуктивно під керівництвом тих двох екзекутивних урядовців.

За третій Відділ нашого УНСоюзу ви почуєте від нашого новообраного головного організатора Василя Оріховського. Тому, що цей Відділ, в моїй опінії, був занедбаний, ми тут, на цім спеціяльнім засіданні, мусимо вирішити, як його скріпити, як його підсилити, як його змінити, щоб він найбільш ефективно працював для добра нашого Союзу.

В останніх 4-ох роках УНСоюз утратив около 3,600 активних членів. Як повірити, що втрати не додаються, а множаться, то ми, як не рішимо, щоб скерувати все своє зусилля на ліквідацію цієї проблеми, можемо сподіватися в короткім часі втрати членства в десятьох тисячах кожного ЧОТИРИЛІТТЯ. Як довго ми можемо це витримати?

Подумайте самі про цю жахливу перспективу. До цього ми, урядовці УНСоюзу, не можемо допустити.

Як Головний Уряд УНСоюзу сьогодні і завтра не дасть вказівок для кращих успіхів в нашій організаційній праці, то не нарікайте, пані й панове урядовці, як Екзекутива сама вийде з пропозиціями радикальних змін у нашій системі в травні 1979 р.

Тому, щоб зв'язати цілий Головний Уряд, всіх вас у цій праці, ми повинні, поза апробатою пляну праці на осінь і на весну, що приходять, оформити комісію, яка взяла б під увагу і дала свої рекомендації в слідуючих справах:

1. Зміна теперішньої організаційної системи.
2. Заангажування до Організаційного Відділу і праці професійних організаторів.
3. Зміна системи нагород для організаторів з метою заохотити їх до кращої і видатнішої праці.
4. Познайомитись та перевірити придатність організаційних метод інших, більш успішних в організаційній праці подібних установ.
5. Перевірити можливості і потреби та рекомендувати відповідні зміни в структурі і діяльності УНСоюзу.
6. Для оформлення свого організаційного, зглядно реорганізаційного пляну, Комісія може заанґажувати відповідні професійні сили, визначаючи для них винагороду в порозумінні та за апробатою Головного Екзекутивного Комітету.
7. Комісія зобов'язана приготовити пропоновані пляни реорганізації та вислати їх всім членам Головного Уряду найпізніше в квітні 1979-го року й опісля цей плян представити для перевірки й рішень Головному Урядові на його річних нарадах в травні 1979 року.

Сьогодні ми ж уже їздимо автами, а не кіньми, але наші організаційні методи і наша організаційна система не багато змінилася від тієї, якою УНСоюз користувався 50 років тому. Стан і спосіб нашого життя змінився, змінилися з цим і потреби нашого членства та всієї нашої громади. Ми мусимо перевести в нашій системі і праці такі зміни, які забезпечували б будучність нашої установи. А ця будучність може бути забезпечена тільки новою кров'ю, новим членством і новою активною участю наших членів і Відділів в житті наших громад.

Друга проблема перед нами, яку ми мусимо вирішити, це справа Редакції нашого щоденника „Свобода". Як вам відомо, наш головний редактор, пан Антін Драган, котрий вже через 33 роки працював гідно і льояльно для УНСоюзу, з того 25 років на пості головного редактора, резиґнує з цього відповідального посту і бажає відійти на пенсію. Це не означає, що він відійде від нас і від нашого щоденника, бо Екзекутива плянує дальше користати з його таланту. Ми маємо на думці вжити талант цього нашого заслуженого журналіста на більш творчі проєкти, на редаґування нашого річного календаря, на видавання та редаґування спеціяльних творів, на використання його знання для нашого Союзу і на видання історії нашої української іміґрації на підставі матеріялів, що їх маємо в наших союзових виданнях. Найголовніше, ми бажали б, щоб наш улюблений головний редактор залишився з нами з титулом редактора-емерита і щоб він у повній співпраці з Екзекутивою і з Головним Урядом залишався надальше з нами та сповняв функції союзового редактора, бо хто знає наші союзові справи краще, як наш головний редактор Антін Драган. Ми плянуємо тільки звільнити його від тієї щоденної праці видавання щоденної газети і звернути його труд до більше творчих ділянок журналістичної праці.

Ця справа, Пані і Панове Головні Урядовці, є у ваших руках. Ваше рішення буде дорученням Екзекутиві його виконати. Екзекутива подасть пізніше свої рекомендації на вирішення цієї справи.

А тепер дозвольте мені здати звіт з моєї діяльности від 1-1-го липня дотепер. Як я перебрав обов'язки головного предсідника Українського Народного Союзу, я відкрив, і я вживаю цього слова навмисне, що праця головного предсідника УНСоюзу охоплює більше праці з нерухомостями, як із справами нашого братського Союзу. В першу чергу до обов'язків головного предсідника належить нагляд над „Союзівкою", нагляд над нашим хмародером і нагляд над мешкальним будинком Полус Гук. Друге, до обов'язків головного предсідника належить загальний нагляд над усіми справами УНСоюзу, включно із „Свободою". Нагло я вирішив, що нагляд над справами УНСоюзу повинен бути для мене першим, а доглядання нерухомостей повинно зайняти друге місце. Мушу признати, і то з великою подякою, що наш головний касир пані Уляна Дячук і головний секретар пан Володимир Сохан були для мене найбільше помічними і вони ввели мене в союзові ділянки праці, які належать до обов'язків головного предсідника. Наш головний редактор пан Антін Драган так само багато допоміг мені своїми порадами. Я всім їм вдячний за це. Я переконаний, що службовики Головної Канцелярії та видавництва „Свободи" співпрацюють в братерському дусі та що ця співпраця з часом ще поліпшиться. Щоб мати більше часу для справ УНСоюзу, я передав справи адміністрації нашого хмародеру нашому співробітникові Олесеві Благітці, затримуючи для себе тільки найважливіші справи і рентування приміщень в будинку. Коли я перебрав ці справи, я побачив, що два поверхи нашого хмародеру будуть порожні в осені цього року та що маємо ще 4,800 квадратових стіп вільних на восьмому поверсі, як також, що льокатор 14-го і 15-го поверхів був у стадії піднаймлювання своїх приміщень для інших. Тому, що бувший головний предсідник зі мною не говорить, пані Уляна Дячук дізналася для мене, які домовлення робив бувший предсідник із цими льокаторами на 14-ому і 15-ому поверхах, щоб можна ці переговори продовжувати.

В справі мешкального дому Полус Гук передав я більше повновластей адміністраторові цього будинку, так що в справах цього будинку звертаються до мене тільки у важливіших випадках. Одна велика проблема в Полус Гуку це недоліки в його побудові. Мури цього будинку є з бетону, а зовнішні стіни покриті цеглою. Ця цегла відпадає від муру в деяких місцях. Кошти направи будуть виносити около $250,000.00. Питання є, хто за це має заплатити? Виглядає, що Фінансова Агенція Стейту Ню Джерзі позичить Павлус Гук Корпорації ті гроші у формі морґеджу, котрий буде сплачуваний льокаторами того дому через 40 років. А Дирекція того дому (3 від УНСоюзу, а 2 від Порторіканської Установи) буде змушена судити контрактора, архітекта і Фінансову Агенцію Ню Джерзі, що мала нагляд над будівлею, як її будували. Але ці клопоти не будуть коштувати УНСоюзові ані цента.

У перших днях мого перебрання обов'язків головного предсідника я відбув конференцію з адміністратором „Союзівки", паном Володимиром Квасом. Я переконався, маючи знання книговедення і внутрішної контролі, що внутрішня контроля існує на „Союзівці" в повній мірі і що книговедення є знамените. Пан Володимир Квас виявив повну прихильність до мене і допомагав мені зі всіми даними, котрих я потребував в справі поступу „Союзівки". В особі нашого адміністратора Союзівки, пана Володимира Кваса, ми маємо дуже відданого союзовця і професійного адміністратора.

Наші три представники у Вашінґтоні, як ми їх звичайно називаємо, д-р Куропась, проф. Шмагала і п. Іванців піддали думку, щоб УНСоюз повторив минулорічне дуже успішне прийняття в Домі Сенату для наших конґресменів і сенаторів. Екзекутива погодилася на цю пропозицію, з тим, що УККА мав би спонзорувати цю імпрезу, щоб одержати ще ширшу піддержку від громади. УККА на це погодився. Це прийняття має відбутися у Вашінґтоні 5-го жовтня ц.р. під гаслом „Український день людських прав", чи „День оборони українських політв'язнів", чи „Людські права в Україні". Остаточна назва цього прийняття буде вирішена між нашими представниками та представниками УККА у Вашінґтоні. На господарів цього прийняття запрошено сенаторів Дола і Мойнігена. Сен. Дол вже погодився, а від сен. Мойнігена маємо дістати згоду наступного тижня, коли він вернеться з вакацій. Негайно після його відповіді зачнемо розголошувати це прийняття. Участь у ньому всіх вас, головних урядовців, є конечно потрібна.

Канада. Прошу прийняти до відома, що Екзекутива присвятила цю неділю на конференцію з Канадським Представництвом. Ми хочемо проаналізувати точно наші проблеми в Канаді і поробити всі заходи, щоб ці проблеми зліквідувати. В травні 1979 р. Екзекутива бажала б звітувати перед вами, що канадська ситуація значно покращала.

В справі активности УНСоюзу у наших централях УККА і СКВУ Головний Екзекутивний Комітет призначив мене і пані Дячук до Екзекутиви УККА, отця митрата Біляка на пост члена Контрольної Комісії УККА, а пані Марію Душник і пана Василя Оріховського на членів Крайової Ради УККА.

На делеґатів до Світового Конґресу Вільних Українців, який має відбутися в листопаді ц.р., Головний Екзекутивний Комітет призначив містопредсідників д-ра Мирона Куропася і Марію Душник, головного секретаря Володимира Сохана, головного організатора Василя Оріховського і одного канадійця — контролера Івана Геврика. Пані Дячук і я будемо делеґатами на цей Конґрес від УККА. Я був теж номінований до Секретаріяту СКВУ.

Так, як до того часу, УНСоюз буде дальше брати активну участь в керівних органах тих двох наших централь, співпрацюючи ще тісніше з нашими братськими союзами, щоб вирішення всіх проблем були якнайбільше корисні для цілої нашої громади.

Пані і Панове Союзовці! Я вам рецитував один вірш на Конвенції — нині варта його повторити, хоч би на те, щоб ви усміхнулися: „А ви, панове і пані урядовці, не стійте, не думайте. Беріть цей союзовий віз у руки, одні тягніть, а другі пхайте!". Але тягнім і пхаймо цей віз в один бік, а не одні вперед, а другі в бік, чи назад. Ваша і наша праця на цім спеціяльнім засіданні покаже, чи ми є в першу чергу союзовці; чи працюватимемо спільно, чи дальше продовжуватимемо ті старі наші суперечки, ту систему конфронтації, а не кооперації і критики без співпраці. Наша Екзекутива заохочує нас усіх бути насамперед союзовцями. Думайте головно про добро УНС і рішайте всі проблеми, мавши на увазі у першу чергу Союз. Пам'ятайте, що добро УНСоюзу є добром не тільки для наших членів, але добром цілої нашої громади і цілого нашого народу.

Ми, браття і сестри, повинні пам'ятати, що членство в тій хоробрій братській установі робить усіх нас братами і сестрами, і як брати і сестри ми повинні по-родинному провадити оцю нашу установу. Ми були обрані на урядовців УНСоюзу і нашим завданням є, відложивши всі інші наші потреби і переконання, вірно і чесно віддати УНСоюзові своє знання і всі свої зусилля, щоб ми всі — не поодинчо, не групами, але спільно рішали про будучність УНСоюзу; щоб ми спільно відповідали за наші недотягнення і спільно одержували похвалу за наші успіхи. Боже нам усім допоможи!

Звіт головного секретаря Володимира Сохана

Шановні Пані і Панове! Найважливіші числа подав я в таблицях, що їх передав кожному з вас. Дуже прошу поглянути в першу чергу на них, бо ці числа найкраще промовляють до нас про те, який наш стан, і можуть піддати нам певні думки, що ми повинні би зробити для збільшення членства і росту УНСоюзу. Перша таблиця показує нам скільки ми здобули нових членів до кінця серпня цього року, а внизу подана таблиця здобутків нових членів по місяцях з попереднього року. Ми маємо до кінця серпня в цьому році 2,008 нових членів, а в минулому році в тому самому часі ми здобули були 1,798 членів. Значно кращими в цьому році, як у попередньому, були місяці квітень і травень із здобутками 376 та 447 нових членів. До цих чисел ще тільки додам, що наша нова кляса забезпечення ТР-65, що її ми ввели в життя від першого листопада минулого року, все ще не стала популярною, бо досі забезпечилось нею тільки 231 члена. Як вам відомо, ми маємо ще інші нові забезпеченеві пляни, що їх повинні б ввести в життя. Але досвід із цією зовсім простою і легкою до зрозуміння клясою показує нам, що нові пляни забезпечення можна пустити в світ лише тоді, коли ми можемо їх належно спопуляризувати та здобути ними нових членів.

Друга таблиця у вас на руках показує рух членства за цих самих вісім місяців цього року. Це числа суспенз, грошових зворотів, виплат вивінування, вповні виплачених вкладок за Р-20 та Р-65 грамоти і смертних випадків. Тут теж для порівняння подав я вам таку таблицю втрат по місяцях за попередній рік. На підставі цих чисел втрат можна ствердити, що суспенз досі в цьому році є значно менше, як це ми побоювалися, що їх будемо мати, беручи до уваги досвід раніших конвенційних років. Всіх суспенз за вісім місяців цього року мали ми, Богу-дякувати, тільки 105. Ми свідомі того, що в конвенційній кампанії для осягнення певного числа членів, щоб бути управненими на делеґатів, прибувають до нас часто такі члени, які скоро після Конвенції покидають Союз. Отже, коли мова про сподівані і несподівані втрати в цьому році, то ми стоїмо добре.

У черговій таблиці подані порівняння стану активних членів та всіх членів на початку цього року та з кінцем липня. В активному членстві ми виказуємо 445 втрачених членів на чисто, вже по відтягненні від втрат усіх прибутків у членах. У числі всіх членів втрата на чисто виносить за цих сім місяців 271 члена.

В дальшій таблиці подав я вам для порівняння числа нових членів по місяцях за роки від 1966-го до 1978-го. Прошу звернути особливу увагу на числа нових членів у конвенційних роках 1966, 1970, 1974 та 1978. Порівняння чисел нових членів вказують на те, що ми в здобутках нових членів пішли значно вниз. Вкінці подав я вам таблицю чисел нових членів по роках від 1933-го року до тепер та числа стану всього членства по конвенційних звітах що чотири роки. На підставі цих чисел я хотів би порадити вам поглянути на світ більше оптимістично. Бо в 1930-тих роках була в Америці біда і в роки війни можна було говорити про непригожий час для приєднування нових членів, а числа нових членів з цих років депресії, чи війни показують, що наш прибуток в членстві не був обов'язково зв'язаний із економічним, чи воєнним станом в Америці. Ми саме тоді зростали в числі членів. Може саме в роки депресії люди були більше свідомі потреби забезпечення. Так само в часі війни, хоч не прибувала нова іміґрація, було досить кандидатів у члени УНСоюзу серед українців в Америці. Може і тепер пощастить нам здобувати більше нових членів, коли поробимо певні зміни — реформи та обов'язково заанґажуємо більше людей до праці.

Остання таблиця, яка є перед вами, це таблиця пропонованих нових максимальних сум і вікових меж, в яких приймаємо аплікації членів без лікарських оглядин. Ви знаєте, що на останній Конвенції були поставлені пропозиції підвищити суми забезпечення і вікові межі для забезпечення без лікарських оглядин, щоб влегшити працю організаторів у терені, а нам зменшити кошти лікарських оглядин. Перед вами пропозиції змін, згідних на 80% з пропозиціями Конвенції. Ми залишили вік 35 років як межу для забезпечення без лікаря на $10,000, пересунули вік із 40 до 45 років для забезпечування без лікаря на $5,000, пересунули вік із 40 до 45 для забепечування без лікаря на $3,000 і вкінці пересунули вік із 55 до 60 років для забезпечування без лікаря на $1,000. Опісля вже у віці понад 60 років лікарські оглядини залишаємо обов'язковими навіть для забезпечення на найменшу суму. На Конвенції була винесена рекомендація, щоб у віці 51 до 60 років забезпечувати без лікаря на суму $2,000, але наші таблиці смертности, що їх ви бачили в конвенційному звіті, виказують, що після 50-го року життя смертність в нас значно більша і числа смертности від 51-го року вгору дуже скоро зростають. Тому, згідно з порадою нашого актуарія, ми для віку 51 до 60 не пропонуємо вищої суми забезпечення без лікаря, як $1,000. Ми тільки пересунули вікову межу для $1,000 без лікаря із 55 до 60 років, щоб старатися вже забезпечувати аплікантів на $1,000, а не на $500, як це було досі. Я хотів би, щоб ми ці зміни затвердили на цих наших нарадах, щоб вони ввійшли в силу вже від 1-го жовтня 1978-го року. Цим ми докажемо, що ми взяли до уваги конвенційні рекомендації, виявляючи зрозуміння для наших організаторів нових членів.

На Конвенції ви вислухали, або і прочитали звіти з нашої праці. Тому залишається подати короткий звіт з післяконвенційних праць. Зміни статуту, всі резолюції і рекомендації нашої 29-ої Конвенції вже були подані у „Свободі" і за це мушу тут скласти признання конвенційному секретареві панові мґрові Іванові Скочилясові. Сьогодні у вас на столах уже теж появилася брошурка із усіми рішеннями 29-ої Конвенції, тобто змінами статуту, резолюціями і рекомендаціями. Ці брошурки будуть розіслані секретарям і делеґатам ще цього місяця, так що визначений Конвенцією реченець 90 днів майже на сто відсотків виконано. Ми вже теж зголосили всі зміни статуту забезпеченевим урядам стейтів і провінцій, в яких ми маємо дозволи вести наше забезпеченеве підприємство. Ми вже теж зголосили всім цим стейтам і провінціям новий склад нашого Головного Уряду. Для головних урядовців ми вже теж замовили візитівки і всі ви, хто подав мені потрібні для друку візитівок інформації, вже такі візитівки членів Головного Уряду УНСоюзу від нас отримав. Ми теж помістили вже у „Свободі" життєписи тих нових членів Головного Уряду, які відгукнулися на наше прохання і нам такі метеріяли переслали. Виготовили ми теж нові фірмові листи з новим складом Головного Екзекутивного Комітету і користуємося ними вже від 1-го липня цього року.

Протокол 29-ої Конвенції вже теж виготовив секретар Конвенції мґр Іван Скочиляс. Він уже майже готовий до друку, тільки треба в ньому деякі речі доповнити та його впорядкувати, бо скеретар, хоч і добре написав цей протокол, то він спішився його закінчити і нам треба приготовити його до друку. Ми сподіємося вже в черговому тижні почати передавати частинами цей протокол редакції для мовної коректи, а вона вже даватиме цей протокол друкарні до складу.

Ми повинні теж сказати вам, що в нас у Головній Канцелярії проходить тепер стейтова контроля нашого діловодства. Стейтові контролери є вже в нас і ця контроля мала саме відбутися, згідно із стейтовими законами про контролю. В додатку зараз після цих нарад прийдуть до нас члени нашої Головної Контрольної Комісії. Ми їх, очевидно, радо привітаємо. Це все, що в нас нового у Головній Канцелярії.

Тепер я прошу пана предсідника поставити під голосування мою пропозицію підвищення вікових меж та сум

(Продовження на ст. 4)

ПРОТОКОЛ

(Продовження зі стор. 3)

забезпечення, на які ми хочемо приймати членів без лікарських оглядин. Ці межі віку та суми забезпечування без лікарських оглядин мали б бути такі:

$10,000 до віку 35 років
5,000 до віку 45 років
3,000 до віку 50 років
1,000 до віку 60 років.

— • —

Головний предсідник д-р Іван Флис відчитав ще раз ці вікові межі та суми забезпечення, після чого головний радний інж. Мирослав Кальба піддержав цю пропозицію. Пропоновані нові вікові межі та максимальні суми забезпечення без лікарських оглядин прийнято одноголосно.

На запит головного радного Василя Дідюка, чому в пропозиції немає поданої суми $500, головний секретар Володимир Сохан вияснив, що тепер буде можна забезпечувати без лікаря у віці до 60-го року на суму $1,000, щоб заохочувати аплікантів брати $1,000 забезпечення, а не $500. Але і тепер буде можна забезпечувати на $500 без лікаря до 60-го року, а після 60-го року навіть для апробати аплікації на $500 потрібно лікарських оглядин.

Звіт головного касира Уляни М. Дячук

Мушу сказати, що звітувати за сім місяців дуже дивно, бо це ані пів року, ані три четверті і тому тяжко робити в ньому підсумки та порівняння. Все таки я хочу поділитися тут з вами наступними фінансовими даними.

Прибутки: За сім місяців цього року наші прибутки дали загальну суму $3,836,460 і вони були на $405,083 більшими, чим прибутки в такому самому часі в попередньому році. Вкладок зібрано на суму $1,837,626.25, що було на $30,000 більше, як за сім місяців 1977-го року. Це значить, що ми йдемо вперед у сумі забезпечення, хоч і спадаємо вниз у числі членів. Зріст суми зібраних вкладок у тому самому часі в 1977-ому році, у порівнянні із 1976-им, виносив $26,159. Отже цьогорічний зріст суми зібраних вкладок на $4,000 більший, як це було минулого року. Коли ми замкнули принимання вкладок за серпень, то показалося, що і в серпні було на $13,000 вкладок більше, як у минулому році в тому місяці.

Відсотки від інвестицій виказали суму прибутків $1,268,826. Вони зросли на $280,055. Самі відсотки від бондів дали нам $100,000 більше прибутків. Тут віддзеркалюється факт, що ми за останні два-три роки мали можність інвестувати на вищі відсотки і тому наші пробутки з інвестицій зростають.

Наша допоміжна корпорація Дому УНСоюзу виплатила вже УНСоюзові $190,000 відсотків, що є тільки частинною належністю за 1978-ий рік, бо, як знаєте, ми маємо домову з корпорацією, що вона буде виплачувати УНСоюзові за позичку по 3 або більше відсотків.

„Союзівка" виказала $215,108 прибутків, що є на $5,000 більше в порівнянні з попереднім роком. Це однак не є вірним показником, бо сезон кінчається на „Союзівці" з кінцем серпня і тому щойно тоді ми могли б робити правильні порівняння з попереднім роком.

„Свобода" мала за сім місяців $367,239 прибутків, чим виказала також звишку на $20,761.

У квітні цього року ми одержали запис пок. Йосипа Волка, як це я вже згадувала на Конвенції, в сумі $67,162, з якого створено спеціяльну фундацію. З приходів від інвестування цих фондів ми будемо уділювати стипендії, згідно з бажанням покійного.

Видатки: Кожний наш черговий рік у видатках є тяжчий, як попередній, як у першій половині року, так і в другій. Видатків за сім місяців цього року було $3,475,006, тобто на $363,628 більше, як попереднього року. Сама Конвенція коштувала нам досі $330,836.72, а попередня коштувала $284,816. А мусимо ще врахувати тут друк книжечок, що їх ви саме одержали, друк конвенційних звітів у „Свободі", а потім у формі книги, що коштуватиме нам ще яких $10,000 до $20,000. Ця наша Конвенція в порівнянні з попередньою є багато дорожча.

Тепер хочу поділитися з вами даними про суми наших видатів та про їх порівняння з попереднім роком:

	до 7/31/78	семи-місячне порівняння з 1977
Грошові звороти	$167,934.00	+ 10.76%
Посмертні виплати	435,483.00	+ 2.55%
Подвійне забезпечення	3,000.00	+ 100.00%
Дозрілі грамоти	492,986.00	- $ 4,000
Дивіденда	515,000.00	+ $16,000
Оголошення	18,803.00	подвійно більше
Винагорода організаторам	42,587.25	майже без змін
Винагорода секретарям	221,741.95	майже без змін
Винагорода обласним орг.	6,687.01	- $ 1,604.00
Кошти подорожі обл. орг.	9,854.68	- $ 1,263.00
Друкарня	367,030.00	+ 5.76%
„Свободі" виплачено	170,200.00	+ $ 7,500.00
„Союзівка"	213,972.00	+ $15,000.00
Платні працівникам	163,034.00	+ 6.53%

У місяці червні відбула своє засідання Стипендійна Комісія та уділила 95 стипендій на суму $17,000. Між цими стипендіями були чотири умовні, яким бракувало деяких даних. По перевірці цих даних, ми мусіли, на жаль, одну стипендію відкинути з огляду на те, що дана студентка перестала була платити вкладки і зажадала грошового звороту за свою грамоту. Так у часі, коли признавано стипендію, вона в дійсності вже не була членкою. Крім цього, ще прислані пізніше оцінки були досить слабі. Ми скінчили виплачувати стипендії перед початком шкільного року, бо університети звичайно вимагають їх до того часу. Тепер приступаємо до виплат дотацій, яких було багато. Тому, що виплачуємо дотації установам та організаціям у вищих місцевостях, маю до вас прохання, щоб ви подавали нам, коли дані установи чи організації відбувають свої з'їзди, конвенції, чи святкування, щоб ми могли вручити ці дотації в часі таких імпрез.

Під час Конвенції було вирішено, щоб по $25.00 від делегата передати через УККА та КУК на потреби СКВУ. Ми розчислилися з цієї збірки та вислали вже до УККА та КУК належні суми, згідно з обіцянкою. Всім жертводавцям уже вислано поквітування в Америці через УККА. Ми просили КУК, щоб він вислав такі поквітування канадійцям. Я сподіюся, що наші делегати вже їх одержали.

Проголошено вже в „Свободі" список невиплачених дозрілих грамот. Ми почали робити таке вже кілька років тому, бо в деяких стейтах є такі закони, які вимагають передати їм невиплачені до якогось часу належності за грамоти, чи дивіденди. Я дуже прошу вас, коли матимете нагоду на різних зборах звернути на це увагу нашим секретарям, щоб вони поставились до цього поважно і допомогли нам виплатити належні суми членам, чи кому належить.

Перед нами ще плян реформи нашої дивіденди. Ми вже засягали опінії експертів і думаємо їх заанґажувати для зміни нашої системи дивіденди.

Тепер ми робимо заходи, щоб ввести для наших працівників додаткове медичне забезпечення (Мейджор Медікал). Наші працівники мають тепер лише підставове шпитальне і хворобове забезпечення, яке через підвищення коштів лікування дуже мало покриває коштів у випадку недуг і побуту в шпиталях.

Від 1-го липня ц. р. обов'язує нас постанова Конвенції про підвишку секретарської винагороди. Згідно з цим, наші секретарі діставатимуть по 9% винагороди від зібраних вкладок за другий і дальші роки.

Майно: Майно нашої організації зросло за час по кінець липня ц. р. на суму $361,453.35 та виносить загальну суму $42,586,904.00. Інвестиції в бондах зросли на $536,668.00 і враз з уділами дали суму $30,021.965.00. Гіпотечні позички зменшилися на $306,879.00. Інвестиції в реальностях збільшено на суму $46,154.00.

Закуплено для друкарні малу офсетну машину і збільшено нашу інвестицію в друкарських машинах на $13,530.18.

Позичку для корпорації Дому УНСоюзу зменшено на суму $75,000.00.

Звіт Української Корпорації Дому УНСоюзу за перших 7 місяців 1978-го року: Прибутки дали загальну суму $965,901.00, що було на $85,435.00 більше, як в тому самому часі минулого року. Самі чинші зросли на майже $82,000.

Видатки у звітовому часі виказують деякий зріст. Всіх видатків було $1,012,326, на $373,576 більше від попереднього року. За електрику і газ виплачено $138,483.000, тобто на $37,745 більше. Включена є премія за асекурацію у висоті $23,003, яка повинна була бути заплачена ще в 1977-му році, але її рахунок ми отримали щойно у 1978-му році. За комісове від чиншів належалося виплатити суму $22,232, що є більше на $5,520 від попереднього року. Оплата податків містові через зріст чиншів у 1977-му році зросла на $74,412 і дала $192,691.

За перших сім місяців 1978-го року виплачено всіх відсотків на суму $550,366. На цю суму склалися такі виплати: банкам — $40,775.68, УНСоюзові — $190,000, членам за боргові зобов'язання — $319,590. Проаналізувавши зріст видатків, бачимо, що він був спричинений в першу чергу зростом коштів огрівання та охолодження на суму $37,745, включенням премії за забезпечення на суму $23,003 з попереднього року, вищими відсотками на $44,516, вищими податками для міста на суму $74,412 і також тим, що виплачено скоріше, як у попередньому році відсотки УНСоюзові у висоті $190,000. Сподіємося до кінця року одержати ще $548,929 з чиншів. Тут я виключила порожні два поверхи, тому подана сума чиншів є без них. Разом усіх прибутків на 1978-ий рік буде $1,514,830.64. Припускаємо, що будемо мати ще приблизно $349,000 видатків (відсотки — $180,000 платні 1-го жовтня членам і УНСоюзові та $110,000 за огрівання і охолоджування це більші видатки). Це разом дасть видатків на суму $1,361,376.58 за цілий 1978 рік. Чистого доходу повинно залишитися $153,505.06.

Українська Корпорація Дому УНСоюзу має такі зобов'язання: від наших членів ми дістали позичок на боргові зобов'юзання на суму $6,166,800, позичка від УНСоюзу виносить $7,925,000. Задержані чинші виносять $33,500. Ми сплатили банкові позички по одержанні позичок від членів. Перед нами тепер питання, чи будемо відновляти ці боргові зобов'язання, чи їх виплачувати, коли вони дозріють 1-го жовтня 1979 року. Я є за тим, щоб відновляти їх тим, які на це погодяться.

Дискусія над звітами

Після звіту головного касира Уляни Дячук, головний предсідник д-р Іван Флис запропонував, щоб зараз відбулася дискусія над заслуханими звітами головного предсідника, головного секретаря і головного касира, а звіт головного організатора відкласти на пізніше, коли на порядку нарад будуть організаційні справи, які для нас надзвичайно важливі. Цю пропозицію піддержала головна радна Анна Гарас і її однозгідно прийнято.

До дискусії зголосилися: головна радна Анна Гарас, головна радна Текля Мороз, головний радний д-р Аскольд Лозинський, головний радний Євген Репета, головний радний Роман Куропась, головний контролер д-р Богдан Футей, головний радний Василь Дідюк, головний радний інж. Мирослав Кальба, головний контролер проф. Іван Телюк і головна радна Гелен Олек.

Головний предсідник д-р Іван Флис представив приявних на залі нарад членів УНСоюзу, а саме голову Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Шамокіні Тимка Бутрея, Степана Скубика та Романа Мацюка, пригадуючи при тому, що статут УНСоюзу дає всім членам право прислуховуватися нарадам Головного Уряду. Після цього він попросив до слова першого дискутанта.

Головна радна Текля Мороз: Мої питання до головного касира. Чи можна б разом з квартальною винагородою секретарям за зібрані вкладки висилати „стейтмент", щоб вони знали, за що саме ця виплата? Цього домагаються секретарі нашої Округи.

Головний касир Уляна Дячук: Ми можемо зробити фотокопії нишах картотек із сумами вкладок, від яких нараховуємо винагороду, та вислати їх секретарям Вашої Округи.

Головна радна Текля Мороз: Друга справа, це справа виплати дивіденди. Більшість секретарів і членів УНСоюзу в Канаді бажає, щоб дивіденди не виплачувати, а залишати на відсотки в Головній Канцелярії. Тому пропоную дати членам можливість заявитися, чи вони хочуть діставати дивіденду, чи залишати на відсотки.

Головна радна Анна Гарас: Головний касир пані Дячук ствердила у своєму звіті, що від 1-го липня діставатимуть секретарі по 9% винагороди, але не згадала про рішення Конвенції, що мають бути підвищені винагороди за приєднування нових членів із $12.50 на $15.00 за $1,000 забезпечення та на $7.50 за $500 забезпечення. Це було рішено більшістю голосів і це рішення зобов'язує, хоч може і була на залі нарад Конвенції тільки одна третина делегатів. Бо раніше заля нарад була повна, коли ішли про це палкі дискусії, в яких звернено увагу, що справа винагороди секретарів є незвичайно важливою, бо на секретарях спирається Союз. Друге моє питання відноситься до справи стипендій, отже до Стипендійної Комісії. З нашого 47-го Відділу були вислані дві аплікації на стипендії, до яких я додала власні рекомендації. Це був студент і студентка, яка є дочкою предсідниці нашого Відділу пані Вайтгед, яка є вдовою. Досі мені не відомо, що сталося з цією аплікацією студентки Вайтгед і чому їй не признано стипендії.

Головний радний д-р Аскольд Лозинський: У звіті головного предсідника було стверджено, що представником від УНСоюзу до Секретаріяту СКВУ є тепер новообраний головний предсідник д-р Іван Флис. Прошу вияснити, від якого часу зайшла ця зміна і яку ролю віліграватиме в Секретаріяті СКВУ пан Йосип Лисогір, який був дотепер представником УНСоюзу? Друга справа, це питання представництва і репрезентації УНСоюзу в інших організаціях та на різних імпрезах. Чому Екзекутива вибирає завжди репрезентантів з-поміж себе, а контролери, а тим більше головні радні, не мають змоги себе виявити, хіба лише на льокальних імпрезах. Тепер представниками до УККА є контролери о. митрат С. Біляк і проф. І. Телюк, а мгра Івана Геврика обрано на делегата на СКВУ, щоб заспокоїти Каналу. Всі інші делегати на СКВУ, це члени Екзекутиви, а немає нікого з головних радних. Чому це так? Маю теж питання до Екзекутиви і до головного редактора, чому тепер поміщується у „Свободі" життєписи та знімки новообраних членів Головного Уряду? Я думаю, що це зовсім непотрібне. Але якщо вже такий звичай завівся, а деякі урядовці бажають собі того, то прошу не примушувати всіх, щоб вони хвалили себе на сторінках газети, коли вони того собі не бажають. В справах Стипендійної Комісії була мова на Конвенції. Там обговорювано, якими критеріями кермується Стипендійна Комісія при приділюванні стипендій. Було сказано, що рішає фінансова потреба в першу чергу, а далі успіхи в навчанні та діяльність в УНСоюзі й українській громаді. На мою думку і думку дискутантів на Конвенції, на першому місці повинна бути діяльність в УНСоюзі та в українській громаді. Бо яка нам користь з того, коли бідний студент забере гроші стипендії і по закінченні студій до УНСоюзу та до нашої громади не признається?

Головний радний Євген Репета: Вважаю конченим виготовлювання бюджету у відповідному часі. Головний касир Уляна Дячук повинна виготовляти окремий бюджет для УНСоюзу, а окремий для Корпорації Дому УНСоюзу вже при кінці року на черговий рік і повинна вже тоді дати його під обговорення Екзекутиви. Тоді в травні цей бюджет повинні дістати члени Головного Уряду, щоб вони могли слідкувати, чи прибутки та видатки збігаються з тими сумами, які були заплановані.

Головний радний Роман Куропась: Я хотів би дістати більше інформацій про інвестицію Гамилтон, про яку була мова на Конвенції, та про винайм двох поверхів у союзовому будинку. Скільки квадратових стіп вони мають і чи є вже хтось ними зацікавлений.

Головний контролер д-р Богдан Футей: Я хочу в першу чергу поґратулювати головному предсідникові за його слово на початку нашого засідання. Бо приємно було почути після довгих років слово з думкою будови організації. Але маю до Вас теж питання. Я хотів би довідатися, чи наша будівельна комісія, чи комісія будинку Головного Уряду знала про те, що в переговорах зі сторонами про винайм будинку Ви не могли бачити, чи взагалі знайти цих документів — контрактів та мусіли через когось другого ці документи одержати. Бо коли ці документи відносяться до нашої установи, то вони повинні бути постійно в Головній Канцелярії. Дальше, я погоджуюся з головним радним д-ром Лозинським і хотів би цю справу ще раз піднести щодо визначення делеґатів на СКВУ. В протоколі Екзекутиви, що його ми одержали перед виїздом на це засідання, не було нічого про вибір представників на СКВУ. А тут виглядає, що їх вже обрано. Я хотів би прилучитися до думки, що повинна існувати в такій репрезентації певна пропорція. Якщо маємо п'ять делегатів до СКВУ, то пропорційно повинно б там бути трьох делеґатів з Екзекутиви, а по одному з Контрольної Комісії та з Головної Ради, тобто один головний радний. Це було б на місці і було б виявом співпраці між трьома відділами нашого Уряду. На жаль, так не зроблено. А треба брати під увагу провінцію, бо сонце не сходить над Ню Йорком і не заходить над Філядельфією, як це комусь здається. Правда, часом робиться щось для Канади, ніби Канада існує і тому мусить мати представника. Але ми не бачимо представництва зі Заходу. Тому звертаємось до вас з пригадкою, щоб ви брали під увагу територіяльне представництво. Відносно знімок і життєписів, які були поміщені в „Свободі", треба було, коли просили ви про життєпис, сказати нам, чи вияснити, що хочете з ним зробити. Я вислав резюме і сподівався, що з нього виберуть тільки певні речі, а тут видрукували все у „Свободі" і то по-англійськи. Дуже прошу в майбутньому ставитись до таких справ обережніше, як це зроблено останній раз.

Головний радний Василь Дідюк: Хочу висловити признання нашому головному предсідникові за його слово, а головно — звернення „брати і сестри", бо це підкреслює фратерналізм — братерство, яке повинно панувати в нашій установі і за яке ми боролися. Подобався мені теж підхід головного предсідника до організаційних справ та його теза зміни організаційної системи, яка повинна була бути зроблена вже давно. Професійні організатори, це теж добра ідея, потрібна теж зміна винагород і платень, бо це було причиною незадовільного стану. Пізнанням системи праці інших організацій та зміною структури повинні ми зайнятися тут усі на нашому засіданні. Прошу вияснення відносно справ винайму приміщень в будинку і тих контрактів, що їх не передано новообраному предсідникові, як теж про те, як довідалася головний касир пані Дячук про ці справи та як ця справа стоїть тепер. Призначення представників до УККА і СКВУ виглядає дивним. Виглядає так, що самі зійшлися і себе вибрали. Однак, мені це не є зрозумілим тому, що в протоколі засідання з 11-го липня немає нічого про такий вибір делеґатів, а чергове засідання ще не відбулося, бо воно визначене щойно на 16-го вересня в Чікаґо. Ми чуємо, що делеґати вже є вибрані і вже подано їх прізвища. Якщо мова про представника Канади, то добре було б, щоб це Канадське Представництво, про яке так часто говориться, також знало щось про ці речі, як і про різні інші справи Канади, як стипендії, Давфин і тим подібне. До головного секретаря маю запит, чому ми мали так багато, бо аж 111 грошових зворотів. До головного касира маю заввагу, що ми маємо забагато оголошень, а ці наші оголошення на радіопрограмах не приносять нам користей, хоч вони нам дорого коштують. Ніхто, навіть коли і послухає нашого оголошення, сам по забезпечення в УНСоюз не прийде. Тому нам треба над цим призадуматися. І вкінці, запитання, коли я дістану посвідчення пожертви $25.00, складеної на Конвенції? Чи ви маєте мене на списку і чи я дістану таку посвідку, як її дістали вже деякі делегати.

Головний радний інж. Мирослав Кальба: Почну від головного предсідника. Хочу вірити, що його слово, це не виборча пропаганда, бо він уже вибраний, але слово після глибокої застанови. Маю враження, що він і доложить всіх старань, щоб хотяй частину з того колосального пляну зреалізувати, а це вже буде досягненням, яким ми всі будемо збудовані та для здійснення якого всі ми дамо йому піддержку. Всі ми допоможемо йому в праці над поправою того стану, який в нас тепер існує, та над розбудовою нашої організації. До головного секретаря не маю багато запитів, бо він дав нам цифри і цифри. Тільки не розумію в тих цифрах значка „плюс" поруч числа суспендованих членів у травні. (В. Сохан: Плюс тому, що було більше прийнятих наново, як суспендованих, а ми подаємо остаточну втрату по відтягненні від числа суспендованих число прийнятих наново). До головного касира пані Уляни маю найбільше запитів. Зі звіту бачу, що ми сподіваємося з будинку кругло півтора мільйона прибутків, а видатків біля $1,300,000. Отже будемо мати надвишку. Хочу знати, чи в цих видатках передбачено виплати на зворот позичок, чи тільки на відсотки? Я зрозумів, що ми маємо на домі тільки два роди позичок, одну від УНСоюзу та другі від членів, разом на суму $13,500,000. Питання, чи ми маємо вже якийсь чистий прибуток з цього будинку, чи дальше виходимо з нього дефіцитово? Відносно житлового будинку, що його ми маємо у спільній корпорації з порторіканцями, прошу вияснити, чи ця позичка в сумі $250,000 на поправу будинку дасть нам змогу остаточно поправити цей будинок, чи він буде дальше розлітатися і чи ми будемо судити контракторів за такі недомагання в побудові? Заклики жертвувати гроші дивіденд на Фонд Наглої Потреби приходять до нас запізно, бо ми вже тоді часто роздали всі чеки членам. Добре було б, щоб ці звернення приходили до нас разом з чеками дивіденди. Мені було приємно почути, що наш довголітній головний редактор не тільки хоче мати „ґуд тайм", але також зобов'язався дальше працювати і займатися тією ділянкою, яка була досі дуже занедбана, тобто ділянкою Видавництва. Хочу вірити, що під його проводом буде праця поступати, будуть появлятися річні альманахи і то вже своєчасно, бо досі були в нас часті нарікання членства, яке сподівалося альманахів перед святами, а діставали пів року пізніше.

Головний контролер проф. Іван Телюк: У першу чергу хочу ствердити, що я мило заскочений тим, що після перерви, яку я мав у праці в Головному Уряді, постає тепер в УНСоюзі новий дух нової праці. Мене найбільше зацікавила справа створення комісії, яка мала б запропонувати потрібні в УНСоюзі зміни. Чи ця комісія буде займатися найбільше пекучою справою організаційною? Чи ця комісія буде теж, крім внутрішніх власних засобів, користуватися порадами зі зовні різних фахівців? Ми бачимо, що наш організаційний розвиток припинився. А спадок кожної організації є завжди скоріший, як її ріст і розвиток. Тому справа організаційна буде найважливішою справою, що її ми тут маємо розв'язати, чи пробувати розв'язувати її працею цієї комісії. Важливим є, як ми цю комісію оформимо, та які ми їй дамо завдання. Мене трохи затривожила заява, що у випадку, коли б ця комісія не виправдала себе, тоді сама Екзекутива дасть свої пропозиції. Я думаю, що ще передчасно складати таку заяву, коли ще не маємо навіть комісії, ані теж жадної пропозиції.

Головна радна Гелен Олек: Головний предсідник згадав у своєму слові почесних членів Головного Уряду. Деякі з нас думають, що почесні члени одержують від УНСоюзу тільки звороти коштів, інші кажуть, що почесні члени дістають дієти, так як і ми. Тому прошу мені вияснити, як дійсно виглядає ця справа з винагородою почесних членів та скільки ми їх тепер маємо?

Головний контролер мгр Іван Геврик: Я хотів би порушити справу делеґатів, про яку говорив добрий промовець головний радний д-р Аскольд Лозинський. Може дехто з вас згідний з тим, що він єказав, але я з цим не погоджуюся. Коли покійний інж. Володимир Косар перестав бути головним урядовцем УНСоюзу, я особисто заступав УНСоюз в Президії Комітету Українців Канади. Я заступав УНСоюз протягом 13 років і не взяв за це одної копійки від УНСоюзу, ані за бензину, ані за паркування, чи на інші видатки. Як це виглядало б тепер, коли б з Канади тепер ви назначили когось іншого? Так само можна сказати про членів Екзекутиви, але вони не потребують адвоката, бо мають свого адвоката, головного предсідника д-ра Флиса. Правда, ми можемо час від часу Екзекутиву бити, але Екзекутива є відповідальна за цілу працю УНСоюзу. Отже, як би то виглядало, коли б представниками до СКВУ не були ці члени Екзекутиви? Відносно приділів стипендії маю теж іншу думку, як мій передбесідник д-р Лозинський. Стипендії повинні діставати в першу чергу ті, які їх потребують і видадуть їх на студії, а не на щось іншого, як це міг би зробити той, який працює і заробляє гроші. Думаю, що Стипендійна Комісія, яка має всі дані про аплікантів, найкраще знає, кому уділити стипендії, беручи до уваги потребуючих, в тому, в першу чергу, сиріт. Справа проголошення життєписів членів Головного Уряду не є така зла, бо члени повинні знати своїх урядовців УНСоюзу. Та і самому д-рові Лозинському, про якого пишуть, як головного радного, це не пошкодить, а може допомогти, коли напишемо, що маємо в Головному Уряді такого молодого адвоката.

Головна радна Анна Гарас: Я ще хочу додати до своїх завваг, що добре було б, коли б наш головний предсідник погодився не публікувати його слів похвали новому Головному Урядові, що він тепер найкращий. Бо ми, все таки, дивимося на 85 років існування УНСоюзу, в яких ми мали великих союзових патріотів і не було б добре, коли б це читали наші сеньйори. Думаю, що тепер ще завчасу таке твердити.

Головний предсідник д-р Іван Флис: Я таки прошу подати в моєму звіті, що ми маємо тепер, на мою думку, найкращий Головний Уряд. Я не тільки так думаю, я в це вірю.

(Продовження буде)

Слово до земляків Тернопільщини

Вельмишановні Земляки!

Земляцьке Об'єднання „Тернопільщина" (ЗОТ), що його зорганізовано в 1957 році видало досі два томи регіонального збірника „Шляхами Золотого Поділля"; перший у 1960 році, а другий у 1970 році по 1,000 примірників. Перший том зовсім вичерпаний (але ще є люди, які бажали б його набути), а другого залишилося ще 250 примірників; його ціна 6 долярів і 50 центів на пересилку. Тепер Редколегія приготовляє матеріяли до третього тому, який своїм об'ємом перевищить оба попередні (коло 1,000 сторінок друку). В усіх наших бюлетенях, яких вийшло досі 6 чисел, ми все зверталися до шановних земляків складати свої пожертви на наш видавничий фонд. Але, на жаль, лиш дехто відгукнувся на наше прохання.

На п'ятому з'їзді Тернопільців у Торонті у днях 2-3-го липня 1977 року ухвалено 2 доляри річної вкладки до нашого Об'єднання, але й цієї мінімальної суми небагато вплатило. Крім цього ще багато земляків залягає з оплатою за бюлетень, який ми змушені були перестати видавати, щоб не нарушувати видавничого фонду, призначеного на видання III тому нашого збірника.

До дня 15-го листопада м. р. нам вдалося зібрати 14,614.59 долярів, але це далеко замало, щоб видати цю книжку. Всім добре відомо, що все дорожіє, включно з друком книжки. На видання III тому ШЗП потрібно тепер щонайменше 20 до 25,000 долярів. Тому, Дорогі Земляки, ми звертаємося до Вас з проханням востаннє: вплатити якнайшвидше членську вкладку в сумі 2 долярів річно, починаючи від 1977 року; і шановні земляки, які винні гроші за бюлетень, повинні негайно заплатити, щоб ми могли його дальше видавати; наше особливе прохання до тих земляків, які ніколи не брали участі у з'їздах і ще й досі не склали своїх пожертв на видавничий фонд, ми востаннє прохаємо їх, якшо у їхніх серцях збереглися ще почування приналежности до нашої вужчої Батьківщини - Тернопільщини, скласти свою пожертву; просимо всіх тих земляків, які одержали наші збіркові листи на видавничий фонд, закінчити збірку і переслати листи враз із зібраними пожертвами, до ЗОТ.

У надії, що це наше прохання не залишиться без відгуку, залишаємося з пошаною і тернопільським привітом: „Дай Боже здоров'я".

Управа Земляцького Об'єднання „Тернопільщина" у Філядельфії

Інж. Богдан Філінський, голова
Володимир Мацьків, секретар

Усі грошеві зобов'язання та добровільні пожертви просимо слати на адресу скарбника Об'єднання Михайла Середи; або до „Самопомочі" у Філядельфії: Mr. M. Sereda, 858 N. Taney St., Philadelphia, Pa. 19130.

Ukrainian Self-Reliance Federal Credit Union, 4814 N. Broad St., Philadelphia, Pa. 19141.

* БЕРЕЗЕНЬ — МІСЯЦЬ КНИЖКИ! *

УНСоюз заанґажував...

(Закінчення зі стор. 1)

грамот життьового забезпечення вартости принаймні 800,000 долярів. Він рівнож допомагатиме головному організаторові Василеві Оріховському при модернізації та поширенню діяльности УНСоюзу та напише нові англомовні брошури про наші роди забезпеченевих грамот, а відтак ті брошури будуть перекладені на українську мову.

Додаткові обов'язки п. Данька включатимуть зорганізування групи професійних продавців забезпечення в терені, як теж виготовлення програми вишколу для тих продавців, включно з вишкільними довідниками, пояснювальними фільмами, брошурами, посібниками, повідомлюючими листами та всіми іншими засобами, які пов'язані з ринком продажу наших грамот та з тими клясами забезпечення, які має Український Народний Союз.

Професійні продавці забезпечення, що їх зорганізує та вишколить п. Данько, головну увагу звертатимуть на те, щоб продавати належні суми забезпечення молодим українським професіоналістам, як теж і непрофесіоналістам, які досі вважали УНСоюз як тільки „додатковим" забезпеченевим чинником. Тепер УНСоюз готовий задовольнити всі забезпеченеві потреби українців, не зважаючи на суму забезпечення.

Василь Данько вповні співпрацюватиме з головним організатором УНСоюзу Василем Оріховським, який далі відповідатиме за всю організаційну діяльність УНСоюзу і далі очолюватиме діяльність Округ і Відділів в тій площині, як це було досі, та вдержуватиме тісний зв'язок з усіма секретарями та організаторами.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТ...

(Закінчення зі стор. 1)

Національної Об'єднаної Партії Вірменії та референдуму у Вірменії по питанню самовизначення.

На початку лютого 1977 року Овсієнка перевели до Житомира з мордовського табору ч.19, 5-го березня, після повного чотирирічного ув'язнення його звільнено і він тоді оселився у с. Леніно, Радомишлянського району, Житомирської області. Він зразу став підлеглим місцевому адміністративному наглядові на шестимісячний період.

Швидко опісля, 31-го березня, він звернувся з проханням до місцевих освітніх чинників дозволити йому працювати по своїй професії як учитель української мови та літератури. Йому відмовлено, мовляв „немає вільних місць". Овсієнко звернувся у тій же справі до міністра освіти УССР 8-го квітня. У зверненні він зазначив, що навіть перед своїм звільненням КҐБ пояснив йому, що він не матиме змоги працювати за своєю професією, якщо він не „змінив своїх поглядів".

Він попросив місцеві чинники, щоб йому дано посаду у Радомишлянському районі, до якого обмежував його наказ адміністративного нагляду, або щоб нагляд був знятий, то він мав би можливість шукати праці деінде.. Інакше писав Овсієнко, його насправді позбавлено праці по своїй професії, що дорівнювало дискримінації в зв'язку з його особистими поглядами.

Подібне прохання Овсієнко подав того ж самого дня до прокурора УССР і це прохання пізніше відкинула Житомирська прокуратура.

2-го серпня 1977 року Овсієнка допитували в справі членів Української групи Гельсінкських угод, Миколи Матусевича та Мирослава Мариновича. Три агенти КҐБ відвідали його у тім же місяці і погрожували йому судовою відповідальністю за „навмисне подавання неправдивих свідчень", „спонукання свідка давати неправдиві свідчення" та „оприлюднення фактів передсудового досліду".

Швидко опісля, 5-го вересня, адміністративний нагляд над Овсієнком продовжено на додаткових 6 місяців. Причина цього продовження були подані такі: 1) утримування зв'язків з „антисовєтськими елементами в місцях ув'язнення"; 2) утримування зв'язків з Матусевичем та Мариновичем та 3) вплив на свою племінницю Людмилу Рябуху давати „свідомо неправдиві свідчення" у справі Матусевича та Мариновича. Тоді, 23-го вересня Овсієнко подав ще одно ствердження прокуророві УССР з протестом проти відмови, яку він дістав у відповідь, на прохання від 8-го квітня і він знову висловив свої арґументи.

Аґенти КҐБ так само допитували Овсієнка восени 1977 року в справі українського письменника Гелія Снєгірьова, який недавно помер у в'язниці, і знов у лютому 1978 року в справі Левка Лук'яненка, якого пізніше засудили до 15 років у концентраційних таборах та заслання.

22-го жовтня 1977 року Овсієнко одержав формальну пересторогу, що коли він продовжуватиме брати участь у діях „шкідливих державі", його дальше переслідуватимуть. Від того часу Овсієнко почав вимагати дозволу еміґрувати, у чому йому відмовлено знову та знову. Це мабуть і був той остаточний елемент, що привів до його арешту та суду.

Разом із вісткою про присуд Овсієнкові прийшла з України інформація, що Василя Стрільцева — члена Української групи Гельсінкських угод — недавно засуджено до 3-ох місяців ув'язнення за участь у страйкові. Стрільців, якому 50 років життя, теж колишній політичний в'язень.

Стрільцева заарештовано при кінці 1944 року, коли він був 15-річною дитиною, і засуджено військовим трибуналом до 10-річного ув'язнення у концентраційних таборах. Час засуду, характер суду та самий присуд 15-річному хлопчині насуває думку, що його обвинувачено у причетності до визвольної боротьби ОУН — УПА.

Після 10 років концентраційних таборів, восени 1954 року, він стає учителем у Івано-Франківській області. Під час хвилі арештів української інтеліґенції на початку 1972 року Стрільцева переслідували через його раніше ув'язнення. Згодом його звільнено з праці учителя. Восени 1977 року Стрільців відмовився від совєтського громадянства і почав кампанію за дозвіл еміґрувати до Англії.

Не вважаючи на намагання окупаційного режиму знищити український національний рух; цей рух і далі залишається серйозною проблемою для совєтських окупаційних чинників. 8-го лютого радіо Москва передало новий напад на пресу вільного світу за так звану „кампанію" проти Совєтського Союзу. Цього разу засудили часопис у Торонто „Ґлоуб енд Мейл" за публікацію оголошення в обороні Лук'яненка.

УЦІС свого часу розповсюдила інформацію про деталі цієї справи і викликане замішання в Москві та невгамовану відповідь Москви. Московське радіо заявило, що Лук'яненко вів „терористичну діяльність в Україні з ціллю знищити там совєтську систему та відділити Україну від СССР". Радіо Москва так само заявило, що Лук'яненко теж „поширював ненависть поміж українцями проти росіян та розповсюджував друковані праці націоналістичного характеру".

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Романа А. Рудник — визначна учениця та союзова і громадська активістка

Романа Анна Рудик

Сімнадцятьрічна Романа Анна Рудник, студентка та мешканка південної Каліфорнії, дочка п-ва Романи та інж. Августина Рудників, „сеньйор" середньої школи в Монровії, Каліфорнія, останньо звернула на себе увагу дирекції школи та вчителів, як також місцевих університетів і преси — своїми незвичайними здібностями в науці, високим рівнем міркування та культури. Все це є впарі з її привітністю та життєрадісністю, що й стало причиною її активної участи в багатьох шкільних клюбах та різних організаціях.

Згідно з останніми пресовими повідомленнями англомовної преси, Роману Анну Рудник загал учителів відзначив, як одну з-поміж „найбільш інтеліґентних студентів" на 1978/1979 роки. Закінчивши середню школу, вона отримала золоту медалю випускника, а також нагороду від ДАР — Дочок Американської Революції, від Банку Америки за знання чужих мов та досконале їх володіння, „Ситизен Тін Аворд" і вона була чотири роки на почесній Листі Декана.

Крім того Романа Рудник є членом студентського парляменту, президентом Стипендійного комітету та під час своїх чотирирічних студій еспанської мови була членом Управи Студентського Клюбу, як також і президентом Почесного Товариства та була членом в управах інших клюбів та організацій.

Романа не тільки працює над своїм удосконаленням під суспільним та научними аспектами, але вона є українською патріоткою; вона знаменито володіє українською мовою, з гордістю на кожному кроці заявляє про своє українське походження та стає в обороні української правди та українського народу. Вона бере активну участь у житті української громади, є членом Пласту та українського хору „Кобзар", керівником якого є маєстро Володимир Божик. Вона також закінчила Школу Українознавства. Романа є членом 79-го Відділу УНСоюзу, в якому є заступницею голови та заступницею секретаря — йдучи шляхом свого батька, довголітнього голови місцевого Відділу УНСоюзу — інж. Августина Рудника.

У плянах Романи А. Рудник на майбутнє — студії мови та політичних наук, а також в неї бажання поїхати на Літні Курси Українознавства у Гарварді.

Святополк Шумський

Гарвардський полуденок...

(Закінчення зі стор. 1)

презентант молодого покоління — д-р Роман Процик, член Головної Екзекутиви ФКУ і діючий голова Товариства „Приятелі Українського Гарварду; провідні діячі ФКУ з Ню Йорку, Детройту та з різних місцевостей в Огайо.

Присутність і виступ Надії Світличної на цій Гарвардській події в Клівленді символічно вказує на те, що український Гарвардський проєкт реалізується в користь цілого українського народу, бо український Гарвард став для міжнародного наукового світу широким, ясним вікном в Україну.

На прийняття, яке почнеться о год. 3:00 після полудня, запрошено всіх членів ФКУ в Клівленді, репрезентантів церковних та громадських установ, українську студентську молодь. Багаточленний організаційний комітет, що займається підготовою прийняття — усім гостям радий.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього після довгої й тяжкої недуги відійшов від нас 18-го лютого 1979 р., прийнявши Найсвятіші Тайни, наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, ПРАДІДО й БРАТ

бл. п.

ІВАН ГАЛИЧИН

Цією дорогою дружина й родина Покійного складають щиросердечну подяку всім Приятелям, Знайомим і Незнайомим, які взяли участь у Панахидах, Службі Божій і похоронних відправах на цвинтарі „Кальварія" та в тризні. Ми безмежно вдячні за Їхні молитви, Служби Божі й квіти на могилу.

Зокрема з глибини зболілого серця дякуємо парохові церкви св. Покрови в Озон Парку, Н. Й. о. крилошанинові Любомирові Мудрому за духовну опіку над Покійним у час Його недуги, за уділення Найсвятіших Тайн, за відправлення Панахид 20-го і 21-го лютого ц. р., за Службу Божу в церкві св. Покрови, за похоронну відправу на цвинтарі і за участь у тризні та за проведення молитви перед і після неї. Дякуємо проф. Тимошеві Білостоцькому за зворушливий спів під час похоронів. Наша сердечна подяка належиться головному предсідникові УНС д-ві Іванові Флисові за участь у Службі Божій і в похоронних відправах на цвинтарі, а панству Марії й Володимирові Барагурам, панству Анні й Іванові Пригодам і п. дир. Романові Крупці з 361-го Відділу УНС „Дністер" за участь у Панахидах, Богослуженні, похороні й на тризні. Окремо дякуємо п. І. Пригоді і п. дир. Р. Крупці за теплі слова про Покійного під час тризни.

Дякуємо Всім, хто не опустив нас у нашому тяжкому родинному горі. Хай Господь має Їх в своїй опіці.

Наша подяка належиться похоронному заведенню Керна в Ріго Парк за дбайливе проведення похоронів.

МАРІЯ ГАЛИЧИН з родиною

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ІВАНА ГАЛИЧИНА

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені

в церкві св. Покрови в Озон Парку, Н. Й.
і в церкві СС. Василіянок у Словтсбурґу
29 березня ц. р., о год. 9-ій вранці.

Просимо про особисту й молитовну участь у Богослуженнях.

Молоді люди знову...

(Закінчення зі стор. 1)

Українській Централі.

Щоб успішніше проводити інформативну працю та поширювати правду про Україну — потрібні фінанси. Тому Збори одноголосно підтвердили, що українець, який вважає себе політичним іміґрантом не повинен викручуватись від своїх громадських обов'язків.

Закриваючи Збори, голова Президії д-р М. Бих в імені громади побажав молодій Управі успіхів у їхній праці.

внесення п. В. Андруха, в якому громада домагається, щоб працівники громадських установ, які одержують платню, обов'язково платили Український Національний Даток. Затверджено також внесення п. В.Бальцця, яким уповноважується Управу УККА вислати листи із закликом до організацій, установ та професіоналістів, щоб вони включились у ряди платників УНФ-ду. Одночасно Збори доручають Управі вивішувати списки платників на таблиці оголошень в

У глибокому смутку повідомляю Родину і Знайомих, що у вівторок, 20-го березня 1979 року, несподівано, упокоївся в Бозі

мій БАТЬКО

бл. п.

Д-р МИРОН ДИКИЙ

нар. 1908 року у Комарні, Україна.

ПАНАХИДА — в суботу, 24-го березня 1979 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — у понеділок, 26-го березня 1979 р. з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Fairlawn Memorial, Fairlawn, N.J.

Дочка — ДАРІЯ ДИКА-ФРЕНЧ
з мужем ВОЛТЕРОМ

Замість квітів на могилу Дорогого Товариша
бл. п. Степана Окрепкого
складаю 25.00 долярів
на Фонд Катедри Українознавства при Гарварді.

Родині, мої щирі слова співчуття.

Детройт, Міш. Ярослав-Анатоль РОМАХ

В неділю, 25-го березня 1979 року,
о год. 12:30 по пол., після Служби Божої
в Українській Католицькій Церкві
св. Павла в Рамзей, Н. Дж.
буде відправлена

ПАНАХИДА

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ БОЛЮЧОЇ СМЕРТИ
Найдорожчого
БАТЬКА, ДІДУСЯ, ТЕСТЯ І ШВАҐРА

бл. п. БОГДАНА ДУМАНОВСЬКОГО

кол. професора українських гімназій, людини праці, щирого серця і доброї думки.

З подякою відмічаємо, що з ініціятиви Приятелів і Знайомих Покійного і наших Друзів відправляться Святі Літурґії у багатьох Церквах Америки, в Канаді, Европі й Арґентині за спокій Його благородної душі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Син — ЛЮБОМИР
і дочка — ІРИНА
з Родинами

Замість квітів на могилу
бл. п. Ірини Шох
фінансового референта УДР,
зложили на потреби Українського Демократичного Руху:

по 25 дол.: Іван Дубилко (Торонто), Ірина Козак, Богдан Кордюк, Василь Рудко і Атанас Фіголь (всі з Мюнхену). По 20 дол.: Роман Ільницький, Степан Процик, Олег Федишин. По 10 дол.: Ольга Масюкевич і Є. Перейма (всі з ЗСА). Разом .... 205 дол.

Замість квітів на могилу

бл. п.

Д-ра ПЕТРА ІГНАТА

60 долярів
на видання Карпатського Союзу
складають:

д-р Іван ПОДЮК
Софія ФРАЦІЯН
д-р Галина і д-р Святослав
КЛЮФАСИ

Організація Оборони Лемківщини
III. Відділ у Пассейку, Н. Дж.

Замість квітів на могилу визначного сина княжої землі — Лемківщини — борця за волю України, колишнього старшину ОУН, УПА на Лемківщині, голову Крайової Пластової Старшини в ЗСА

бл. п.

АНДРІЯ МИЦЯ „ВЕРНИВОЛІ"

складаємо 150.00 долярів
на Фундацію Дослідження Лемківщини.

ЗА УПРАВУ:

АННА ГАРГАЙ, секретар
МАРІЙКА ДУПЛЯК, голова

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує О. Твардовський

УСВТ „Чорноморська Січ" першуном турніру копаного м'яча

УСВТ „Ч.Січ"—„Арсенал С. К. — 2:2
УСВТ „Ч.Січ"—„Рамапо" С. К. — 4:3
УСВТ „Ч.Січ"—Гаррісон Ф. К. — 2:1

Дня 11-го лютого ц. р. закінчився турнір копаного м'яча в закритій залі. Цей турнір уже втретє провела „Норден Кавнті Сакер Ліг" у величавій залі Ракленд Комюніті коледжу в Саферні, Н. Й. Між 64-ма дружинами Північного Ню Джерзі, що виступали в шістьох різних дивізіях, єдиними українськими дружинами були: перша і юнацька УС ВТ „Ч. Січ". Перша дружина змагалася у так зв. „Сіньйор Дивізії", у якій завдяки своїй стабільній грі, остаточно здобула звання чемпіона і великий Трофей Ліги. В 3-ох останніх звітових рундах „Січовики" здобули 5 із 6-ох можливих точок, якими і перерішили долю чемпіонату. В зустрічі з „Арсеналом" з Парамусу, що закінчилася ремісовим вислідом, голі для „Ч. Січі" стрілили: Данігин і Андрій Бакун. У чергових змаганнях з клюбом Рамапо „Пейсерс", „Січовики" перемогли вислідом 4:3. Голі для „Ч. Січі" здобули: Данігин — 3 і А. Бакун. У рішальних за чемпіонат змаганнях із сильним клюбом Гаррісон, „Ч. Січ" здобула перемогу в досить несприятливих обставинах, що їх створив „невдаха" суддя. На протязі цих фінальних змагань, суддя без більших причин зупиняв гру, при кожному дотику змагунів в акціях, попереджав жовтою карткою переважно змагунів „Ч. Січі", а в 59-ій хвилині без підстави усунув з гри Даня Бакуна. В цьому часі Гаррісон провадив 1:0. Та не зважаючи на ці обставини, „Січовики" задержали холоднокровність, завдяки якій в останній секунді нормального часу вирівняли вислід 1:1. Згідно з правилами турніру була заряджена догривка без воротарів, при чому перший голь рішав долю чемпіонату. Не зважаючи на вилучення з гри згаданого змагуна „Ч. Січі", українські футболісти тримали ініціятиву в цих драматичних хвилинах догривки, в яких Данігин врешті стрілив переможнього голя турніру.

Після закінчення цих фінальних змагань Провід турніру вручив „Ч. Січі" великий Трофей, при чому, директор турніру висловив гратуляції нашим змагунам за спортову поставу та за цей заслужений осяг. На протязі 10 тижневого зимового сезону в цьому турнірі, „Ч. Січ" виступала в такому складі: Ф. Брийді, Ю. Бакун, Д. Бакун, А. Охрименко, А. Попович, Р. Ганич, Т. Парк, А. Бакун, Ф. Данігин, І. Паливода, П. Паливода, Г. Маїк, І. Калинович, В. Ілич. Провідник дружини Михайло Паливода.

УСВТ „Ч.Січ" (юнаки) — „Тістл „А" (юнаки) — 0:1
УСВТ „Ч.Січ" (юнаки) — Рамапо СК (юнаки) — 8:1
УСВТ „Ч.Січ" (юнаки) — „Торпідо" (юнаки) — 2:1

Крім першої дружини в цьому турнірі в II дивізії виступала юнацька дружина „Ч. Січі", яка на усіх 12 дружин точково здобула І-ше місце і була нагороджена — на жаль — другорядним Трофеєм. Завдяки складним правилам турніру згідно з якими числення точок реалізували, щось подібно, як в Північно-Американській Професійній Лізі, зараховуючи точки теж за здобути голі, нашу дружину не допустили до так зв. „плей офу". Цікаво, що цей „плей оф" був призначений ще перед 3-ма рундами до закінчення турніру, коли наші юнаки займали в показнику табелі 5-те місце...

У 3-ох кінцевих змаганнях юнаки „Ч. Січі" здобули 4 із 6-ох можливих точок і цим самим зайняли І-ше місце в показнику табелі турніру.

У складі юнацької дружини виступали: А. Пенцак, Р. Василак, Д. Василак, Ю. Ґбур, Т. Стефуришин, М. Васьків, С. Сосяк, М. Петрух, О. Калинович, Є. Турянський, М. Федоренко, В. Федоренко, Ютимків, Ю. Презимірський, Щудлюк, Нищіт, Кряк. Провідниками дружини були: мгр І. Хамуляк, Т. Парк і А. Ґбур.

ВІДБИВАНКА

Жіноча дружина УСВТ „Ч. Січ" взяла участь в І-турнірі ЮСВБ

Жіноча дружина „Ч. Січі" під проводом свого нового тренера і провідника, яким є відомий в ЗСА відбиванкар „Ч. Січі", дружини Ратґерського університету і кол. член збірної Америки — Нестор Паславський взяла участь в турнірі 12-ох найкращих дружин відбиванкового району „Гарден-Емпаєр", який відбувся в Нюарку.

Був це перший турнір для нашої дружини в цьому році і хоч наші дівчата не добилися до фіналу, то, як на перший раз, між найкращими добре себе зарепрезентували. В боротьбі за перше місце в своїй групі українки перемогли клюб Бруклин 15:10, 15:7, ремісували з „Джемс" 12:15, 15:7, „Мейплс" 15:8, 14:16 і „Вандербилт" 13:15, 15:11, та програли з першуном групи Статен Айленд 12:15, 11:15.

Згідно із цими вислідами кінцевий показник І-ої групи турніру мав такий вигляд:

1. Статен Айленд В. К. 9:1 точок.
2. Джемс В. К. 8:2 точок.
3. УСВТ „Ч. Січ" 5:5 точок.
4. Вандербилт В. К. 4:6 точок.
5. Бруклин В. К. 2:8 точок.
6. Мейплс В. К. 1:9 точок.

Склад „Ч. Січі" в цьому турнірі був: Н. Басняк, М. Котляр, Д. Твардовська, Х. Басняк, М. Бояр, І. Паславська, О. Паславська, І. Дармохвал, І. Шеремета, П. Гол, Л. Бойко.

УСВТ „Ч. Січ"—Воррен В. К. 2:3 сетів
УСВТ „Ч. Січ"—Саммит В. К. 2:0

У двох останніх першенських змаганнях Жіночої Відбиванкової Ліги Ню Джерзі „Ч. Січ" зазнала поразки на виїзді з клюбом Воррен і здобула дві точки воковером, після цього, як дружина Саммиту не явилася на залю змагань. В грі з Воррен, в складі дружини виступали: Д. Твардовська, І. Шеремета, О. Генсьор, І. Дармохвал, Н. Моравська, Б. Макін. Ланковий А. Лапичак.

(от)

УСО у Філядельфії „Тризуб" відбув Річні Збори

Філядельфія, Па (с. г.). — У неділю, 4-го березня ц. р., тут у власній залі відбулися 29-ті з черги загальні збори Українського Спортового Осередку „Тризуб". Збори, що розпочались о год. 4-ій по полудні, відкрив їх голова Т-ва Роман Савчак, і ствердивши їхню правосильність, попросив Степана Мазурка провести молитву. Відтак вшановано пам'ять померлих членів Т-ва і обрано президію до переведення нарад. Президію, як голова, очолив Степан Мазурок, заступником голови обрано Євгена Зибликевича, а секретарем д-ра Ярослава Качая. Номінаційну комісію*, вже раніше іменовану Управою Т-ва затверджено одноголосно у такому складі: Петро Тарнавський — голова та Мирон Капій, Ярослав Качай, Богдан Сірий, Сидор Новаківський — члени. По прочитанню й прийнятті протоколу з попередніх Річних Зборів, приступлено до звітування членів уступаючої Управи.

Першим звітував голова Т-ва Роман Савчак. Його основно опрацьований звіт показав у подробицях многогранну працю Т-ва на протязі звітового року. Він згадав про найважливішу ділянку в історії Т-ва, а саме закупівлю 30-акрової посілости в околиці Філядельфії в ціні 180,000 дол. та підписання контракту цієї закупівлі 14-го березня 1978 року. Відтак 8-го жовтня м. р. відбулося офіціяльне відкриття згаданої площі в присутності сотень членів „Тризуба", представників громадських організацій Філядельфії та духовенства українських церков. Голова згадав і передчасну смерть великого любителя й приятеля Т-ва митрополита УКЦеркви сл. п. Владику Йосифа Шмондюка. У дальшому він поінформував, що при Т-ві діє шість дружин копаного м'яча, дві дружини відбиванки та ланки — тенісова, шахова, гри ґольфа і ланка настільного теніса. Говорячи про закуплену площу для вжитку Т-ва, він з признанням висловився про ентузіястів спорту, які безінтересовно кожної суботи працювали і працюють над її упорядкуванням. Голова згадав також про віддану працю архітекта Романа Шведа та інж. Богдана Сірого над плянами будови як площі, так і потрібних забудовань, а зокрема приміщень для глядачів. Подякою за гарну співпрацю усім членам Управи закінчив голова свій звіт. Відтак про фінанси звітував касир Сидор Новаківський, відчитавши фінансовий звіт, що його приготовив директор канцелярії Т-ва Степан Бриндзей. Згідно звіту помимо зросту цін, як на напитки так і харчі, Т-во мало чистого зиску 18,946.23 долярів, що свідчить про раціональну господарку Управи Т-ва.

З черги інж. Богдан Сірий, висвітливши прозірки показав присутнім на екрані важливіші пляни розбудови 30-акрової площі. Інженер Іван Скіра сказав, що площу обсадять шпильковими деревцями, а крім цього заведуть і власну шкілку.

За Контрольну комісію звітував Мирослав Субтельний, який висловив признання уступаючій Управі Т-ва за ведення раціональної господарки, водночас запропонувавши уділення абсолюторії уступаючій Управі з подякою і признанням.

Під час дискусії голова президії Степан Мазурок звернувся до зібраних членів Т-ва з апелем, щоби вони деклярували свої датки на розбудову площі, звернувши увагу, що акція збірки грошей на розбудову площі ведеться вже від довшого часу, але, на жаль, велика частина професіоналістів Філядельфійської Метрополії, ще до того часу не відгукнулася. На його заклик присутні члени задеклярували свої датки на суму понад 3,000 долярів. Несподіванкою дня присутніх була поява молодого спортовця Миколи Кузевича, який сказав, що передає чек на розбудову площі в сумі 856 долярів, як заробіток із відбутої забави молоді в залі „Тризуба".

З черги приступлено до вибору нової Управи Т-ва, але перед тим одноголосно ухвалено зміну статуту, тобто щоби до Управи вибирати 17 членів, а не 11 як було до того часу. На внесок голови Номінаційної комісії одноголосно обрано склад нової Управи, Контрольної Комісії і Товариського суду в такому складі: Роман Савчак — голова, Богдан Сірий — І-ий заступник, Михайло Кічуга — 2-ий заступник, Ярослав Козак — секретар, Сидір Новаківський — касир. Члени дирекції: Остап Скульський, Роман Швед, Роман Беднарський, Петро Тарнавський, Орест Лесюк, Василь Гудь, Ігор Чижович, Роман Михалевський, д-р Михайло Демницький, Володимир Данилюк, Нестор Павлюк і д-р Ярослав Качай. Контрольна комісія: Степан Мазурок, Мирон Капій, Ярослав Кухтин, Степан Гавриш і Іван Скіра. Товариський суд: д-р Александер Білик, Іван Данківський і Микола Бойчук.

При внесках, на пропозицію Ярослава Козака, більшістю голосів схвалено піднести висоту членської вкладки до Т-ва з п'ятьох до десятьох долярів. У зв'язку з цим у 1980 році всі члени „Тризуба" будуть зобов'язані платити вкладку у висоті 10 долярів.

До нової Управи обрано чимало молодих членів, що дає повну надію на дальший успішний розвиток Українського Спортового Осередку „Тризуб" у Філядельфії.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

НЕЗАБУТНЯ ЛЮДИНА

[Замість вінка на могилу св. п. Івана Галичина]

Бувають постаті, яких, стрінувши раз в житті, людина ніколи забути не може. До них належав і нещодавно померлий бл. п. Іван Галичин.

Він був одним із „старих емігрантів", яких я стрінув першими з хвилиною, коли моя нога ступила на американський суходіл. Незабаром після прибуття до Ню Йорку я був „зорганізований" у члени передової нашої братсько-забезпеченевої і національної установи — УНС, одночасно й речника української спільноти в ЗСА. Я став членом Т-ва „Дністер" 361-го Відділу УНС, яке у той час було не лише клітиною матірньої установи, але й допомоговим товариством, що опікувалося своїми членами морально, допомогало їм матеріяльно, відвідувало хворих, виплачувало їм хворобове й посмертне, брало участь з прапорами у похоронах своїх членів, складало вінки на їхніх могилах.

„Дністер" нараховував тоді близько дві тисячі членів і був на вершку свого розквіту й слави, як передовий Відділ УНС не лише на терені Округи, але й усієї організаційної мережі установи. Початково „Дністер" приміщувався в залі під церквою св. Юра, де мав своє бюрко й шафи. Тут фінансові урядовці й касир приймали членські внески, вписували нових членів, служили порадою потребуючим. Тут відбував свої засідання уряд Т-ва. На місячні, квартальні й річні збори, на які прибуло коло трьох сотень членів, треба було винаймати окрему залю в домівці Українсько-американських Ветеранів. Хоча більшу частину громадсько-культурної праці „Дністра", як і інших Відділів УНС перебрали різні товариства, організації й установи, то „Дністер" далі мав чинну бібліотеку, відбувалися на сходинах доповіді, гутірки, товариські зустрічі й забави, зокрема, коли „Дністер" придбав власну простору домівку зі залею нарад, одягальнею й кухнею. „Дністер" гучно й парадно відзначав свої ювілеї у готелевих залях із участю численних власних членів і громадян. Збори „Дністра" були тереном нарад, плянування, промов, дискусій, звітування, бо Т-во брало живу й активну участь у громадському житті. Делеґатам „Дністра" належиться заслуга, бо вони на Конвенції УНС у травні 1954 року поставили зі залі внесок видавати журнал для дітей „Веселка".

Зараз же на початку мого членства в „Дністрі" я став його довголітнім рекордовим секретарем. І тоді я ближче познайомився з бл. п. І. Галичином. Добро „Дністра" й УНС було найближче його серцю, хоча не втрачав з ока і загально-національних та громадських потреб.

Пам'ятаю його дрібну постать, зразу ясноволосу, а потім посивілу голову з прорідженим волоссям, розумні очі, що дивилися з-під окулярів, його спокійний, рівний голос. Він ніколи не хвилювався і ніколи не дратував інших, навпаки успокоював спори, лагодив розбіжності, знаходив спосіб, як вийти зі складних, заплутаних, тяжких ситуацій, завжди маючи на оці добро організації і громади. Був експертом у фінансовій ділянці, як член Контрольної Комісії, хоча протягом своєї довгої приналежности до УНС і „Дністра" виконував теж функції бібліотекаря, касира, голови, був делеґатом на Конвенції УНС. Був добрим організатором. Це дало йому великий досвід і досконале знання проблем не тільки „Дністра", але й УНС. Був дисциплінованим членом УНС, солідним, обов'язковим і працьовитим урядовцем, переконливим промовцем, жертвенним на всенародні цілі громадянином, людиною хрустально чистого характеру, добрим християнином, прикладним мужем, батьком і дідом. Про його скромність свідчить факт, що бувши братом головного предсідника УНС Дмитра Галичина, покійний Іван ніколи не використовував цієї обставини для особистих цілей.

За ці прикмети характеру й відданість „Дністрові" був іменований почесним членом Т-ва.

Хоча з ходом часу похилий вік і поважна недуга змусили його відійти від активного життя, він до останньої хвилини цікавився долею улюбленої установи, якій віддав свій запал, здібності й сили, радувався її успіхами й болів її невдачами. Неоднократно в останні роки свого життя під церквою. Св. Покрови в Озон Парк затримувався на розмову зі мною про союзові справи, а коли занеміг, то телефонічно про них інформувався.

Таким станув він перед моїми очима, коли я навколішки молився про його відкритій домовині в похоронному заведенні, таким я бачив його в своїй уяві, коли відправлялась жалобна Служба Божа над закритою уже труною в церкві, таким прощав я його, коли кидав квітку на віко домовини, яку спускали в холодну землю на засніженому цвинтарі „Кальварія".

Не маючи змоги сказати прощального слова на тризні, цим спогадом хочу вшанувати Покійного, з людських і громадських чеснот якого я багато навчився.

Володимир Барагура

ПОЛІТИЧНІ ПРОСПЕКТИ...

(Закінчення зі стор. 2)

ті, перестане існувати. У зв'язку з цим і на Заході набиратимуть популярности китайські погляди на совєтський „соцімперіялізм". Це вже сьогодні помітне. Ще не так давно західня преса цілком ці погляди промовчувала. Тепер же вони займають уже часто й передові її сторінки.

Це не є наша фантазія, доказом чого є тривога, яка існує в СССР з приводу можливостей такого розвитку подій у світі. Вже у зв'язку з китайсько-в'єтнамським конфліктом совєтська пропаганда добачувалася американсько-китайського зговорення в цій справі. Безумовно, це не відповідає правді, але не виключене, що таке „зговорення" в куди ширших маштабах, американсько-китайсько-західнього союзу, скерованого проти СССР, у недалекому майбутньому може стати цілком реальним фактором. І саме це тривожить кремлівських можновладців. І саме це й було основною причиною останніх пропозицій Брежнєва про підписання пактів неагресії з західніми державами. Нема жадного сумніву, що такий розвиток міжнародніх подій може створити для нашої визвольної боротьби куди сприятливіші позиції, ніж дотепер. У зв'язку з тим нам слід було б куди більше уваги прив'язувати затісненню наших взаємостосунків з Пекіном, ніж це мало місце дотепер. Із дотеперішньої практики знаємо, що національна проблематика в СССР, зокрема українська, знаходили зичливий відгомін серед китайських керівних кіл. Посилюючи нашу інформацію і зв'язки нам треба досягнути, щоб цей зичливий відгомін ще куди більше зміцнився.

• РОЗШУКИ •

ПОШУКУЄТЬСЯ ЮРКА КОЗІВА

Останньо жив в Інґольштаті, Зах. Німеччина, в роках 1945-1946. Грав у футбольній дружині. Хто знав би про нього або він сам, прошу писати до:

M. Pytyschak
527 Jersey Avenue
Jersey City, N.J.
07302